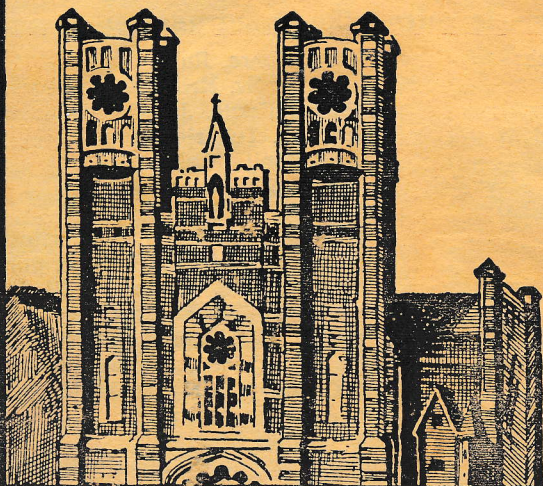

Salezijanski Vestnik

„Priporočam vam krščansko vzgojo mladine in da skrbite za duhovniške ter misijonske poklice.“

Bl. Janez Bosko.

*S prilogo „MALI
GREH“*

Poštnina plačana v gotovini

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

VSEBINA : Pri Materi ... — Za božje delavce — Hrepenenje po Evharistiji v misijonskih krajih — V svetnikovi spovednici — Ministra govorita ... — Don Bosko pisatelj — Če kliče don Bosko ... — IZ NAŠIH MISIJONOV: Ali je še kaj Indijancev v Patagoniji? — *Pisma misijonarjev*: Jožef Kerec, Jožef Geder, Anton Hanželič. — Nenavadna Japonska reklama — Mali misijonar — S tigrom sta se srečala — Osemletni mučenec — IZ NAŠIH ZAVODOV: Praznik Marije Pom. na Rakovniku - d. mladinski dom Kodeljveo - Radna - Dom sv. Jožefa pri Kápeli — Ne pozabite! Milosti Marije Pomočnice.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V Avgustu: 1. 3, 7 — 2. 7, 18 — 3. 6, 2 — 4. 9, 17 — 5. 4, 9 — 6. 1, 21 — 7. 2, 4 — 8. 5, 11 — 9. 6, 19 — 10. 8, 14 — 11. 4, 20 — 12. 9, 15 — 13. 6, 26 — 14. 2, 28 — 15. 1, 23 — 16. 8, 29 — 17. 4, 31 — 18. 9, 6 — 19. 6, 1 — 20. 2, 24 — 21. 9, 8 — 22. 5, 3 — 23. 7, 10 — 24. 9, 16 — 25. 3, 30 — 26. 2, 22 — 27. 8, 13 — 28. 2, 25 — 29. 5, 12 — 30. 6, 27 — 31. 8, 5.

V septembru: 1. 4, 17 — 2. 5, 9 — 3. 9, 12 — 4. 7, 29 — 5. 7, 10 — 6. 3, 15 — 7. 8, 5 — 8. 7, 24 — 9. 1, 11 — 10. 2, 2 — 11. 2, 26 — 12. 4, 21 — 13. 2, 7 — 14. 5, 22 — 15. 2, 4 — 16. 2, 25 — 17. 9, 30 — 18. 7, 18 — 19. 1, 27 — 20. 6, 20 — 21. 1, 3 — 22. 1, 14 — 23. 4, 24 — 24. 4, 16 — 25. 5, 23 — 26. 1, 6 — 27. 5, 1 — 28. 9, 8 — 29. 8, 19 — 30. 3, 28 — 31. 6, 13.

Nove častivke:

6. 6, 14 — Čretnik Ivan in Anica, Sv. Jurij ob južni žel.; — Koren Ana, Kornelija in Marija, Duplje (Vipava); — Osenjak Nežica, Sv. Lovrenc na Drav. polju; — Piliš Elizabeta, Budanje (Vipava); — Pizzul Julija, Gorica.

Molimo za umrle sotrudnike in sotrudnice:

Arneje Jožef, Begunje pri Lescah;
Brajda Amalija, Laško;
But Marija, Gabrovec (Kostrevnica);
Drobne Urša, Prevorje (Pilštanj);
Hočevar Ana, Ambrus;
Jaušovec Frančiška, Sv. Jurij ob Ščavnici;
Jesenovec Ivana, Sv. Jošt (Vrhnika);
Kalan Marija, Grad (Cerklje);
Kikel Frančiška, Zelimlje;
Kimovec Marijana, Glinje (Cerklje);
Kobal Elizabeta, Podkraj (Goriško);
Kočevar Ana, Rodine (Crnomelj);
Kopač Jakob, Podgorica (Sv. Jakob);
Koritnik Francka, Ljubljana;
Kralj Francka, Iljaševci (Križevci);
Lampič Marija, Ljubljana;
Laznik Marija, Polhovgradec;
Mali Lovrenc, Sela pri Kamniku;
Martinkovič Kati, Poklek (Rajhenburg);
Mattanovič Marija, Ljubljana;
Meglič Jera, Dolina (Tržič);

Mikuš Barbara, Ruše;
Očakar N., Sv. Križ pri Kostanjevici;
Orehovec Franc, Jakodol (Vransko);
Oset Neža, Teharje;
Ožek Antonija, Laško;
Primožič Blaž, Zelezniki;
Rihter Marija, Sromlje;
Rižnar Ana, Radeče pri Zid. mostu;
Roškar Ivan, Sv. Jurij v Slov. gor.;
Slanovec Jakob, Glinje (Cerklje);
Sterniša Malika, Kostrevnica;
Sušnik Matija, župnik, Rovte;
Sopan Magdalena, Dravograd;
Šerca Amalija, Križeva draga (Čabar);
Šraj Antonija, Boštanj;
Šulc Marija, Ljubljana;
Šuštar Frančiška, Preserje (Homec);
Tome Ana, Zigrski vrh (Sevnica);
Turk Terezija, Ravnik (Novavas);
Zabukovec Tomaž, župnik, Rob na Dol.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!

(300 dni odpustka.)

nici. V par trenutkih si je razdelilo cvetje, ki je bilo v nosilnici, in vence, ki so bili krog nje, so do zadnje vejice pobrali. Vsak je želel imeti spomin od svoje Matere kakor znamenje in zagotovilo, da je milost zadobil pri njej.

Ali te ni genilo, ko si gledal, kako se je naše verno ljudstvo poslavljalo od svoje Pomočnice? — Videl si, kako jo je ta in oni romar božal po lepem obrazu, kako ji je podajal roko in se poslavljaj od Nje ter jo prosil pomoči na pot. Zdaj gre od Nje, pa tako težko se loči kakor sin od svoje ljubljene matere. Ta jo prosi, naj mu Marija pomaga v težki borbi življenja za vsakdanji kruh, oni za mir in zdravje v družini.

O, Marija je slušala vse te prošnje in jih je morala uslišati. Saj bi človeka moralo geniti ob tem zaupanju in veri in bi ne mogel ostati trd na take prošnje, kaj šele nebeška Pomočnica, ki je dobra, ki je mati usmiljenja!

Marija jih je že toliko uslišala! Saj je najboljši dokaz to, da ima vedno več častivcev. Ko bi se naše ljudstvo varalo pri tej Pomočnici, bi ne imelo toliko zaupanja do Nje kakor ga ima zdaj. In če ga ima, je dokaz, da Marija za-

res pomaga. O tem pričajo tudi številne zahvale za milosti, ki neprenehoma prihajajo in ki se vsaj nekatere objavljajo v našem Vestniku.

Slovenski narod je že od nekdaj častil svojo Marijo, saj jo je imel za mater, ker na svetu ni užil materinske ljubezni, imel je vedno le mačeho, zato se je vselej zatekal k Njej, ki je vernim pomočnica. In naš narod vztraja v tej ljubezni do Marije, svoje pomočnice, pobožnost do Nje pa trajno raste, saj so časi tako težki, človeške pomoči pa od nikoder. Edino z nebes se je nadeja. In ima prav, saj je pa tudi na svetu ni pomoči, ker svet nima srca za revne in zapuščene. Če pozna reveža, ga vidi samo tedaj, ko ga more porabiti za svoj sebični namen. Nebeška mati pa ni taka! Ona otira sirotam solze, jih tolaži, češ, da ne bo vedno tako, da je vsakega trpljenja na svetu prej ali slej konec in bo tudi za nje napočil lepši dan, če ne prej, pa tedaj, ko Marija pride ponje.

O, pri materi je tako lepo, tako je srečen otrok ob njej! Hvala Bogu, ki nam je dal tako Mater, častimo jo čim dalje bolj! Zvesti njeni otroci ji bodimo, da nam bo Ona zvesta naša mati!

Za božje delavce

V božjih načrtih je, da se ljudje po ljudeh zveličajo. Jezus Kristus je umrl za vse, ustanovil je zakramente, toda njih podeljevanje je prepustil svojim naslednikom, katerim je dejal: „Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošljem.“ Oče ga je poslal, da reši svet, On pošilja apostole in naslednike, da rešujejo svet. Že sam je videl, kako je bilo malo delavcev na božji njivi, zato je naročil: „Prosrite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.“ (Lk 10, 2).

On je najbolj vedel, kaj se pravi reševati duše. To se pravi, oteti jih peklu in jim preskrbeti večno, nedopovedljivo srečo. Kaj pa je več kakor to? Zakaj pa je človek na svetu, če ne za to večno srečo, da bo za vedno, za vselej pri svojem Bogu? Zato pa ponavlja za Izaijem sveti Pavel, ki je ves gorel za zveličanje duš in je bil pripravljen dati vsak čas življenje za svoje brate: „Kako lepe so noge oznanjujočih mir, oznanjujočih dobro!“

Toda kaj, ko ni delavcev, ko jih tako manjka! Že Leon XIII. je tožil, da umirajo evangelski delavci zlasti v misijonih, ni pa drugih, ki bi stopili na njih mesto, pa prihajajo protestanti in žanjejo, kar so katoliški misijonarji s takim trudom sejali. V tej grozotni brezposelnosti torej delavcev manjka! Da, delavcev na božji njivi. Toliko in toliko milijonov delavcev stoji pred vrati velemest in čaka na delo, po božji njivi pa raste trnje in osat, ker ga ni, ki bi jo zoral in sejal seme božje besede. Kako žalostno nasprotje je to! Pa še bolj žalostno je, da se prav tisti, ki ki so že prejeli dobrotu evangelija, tako malo menijo za to vsesplošno nesrečo. Ali niso dolžni, da pripomorejo, da se ta božji nauk, ki edino zamore osrečiti človeka, čimbolj razširi med nevednimi brati, ki vzdihujejo po kruhu in ga ni, ki bi jim ga lomil. Tako že toži Jeremija: „Otroci so prosili kruha, pa ni bilo človeka, ki bi jim ga dal.“ In kruha ne manjka, saj

ne toži Jeremija, da kruha manjka, ampak da tistih ni, ki bi šli in delili ta kruh božje besede.

Iz misijonov celo do nas prihajajo klici poganskih narodov, ki so zahrepenili po tem božjem kruhu in za milo božjo voljo prosijo misijonarje, naj pridejo, k njim in naj jih pouče in krstijo, naj jim prineso Kristusovo odrešenje. Misijonarji pa s krvavim srcem odgovarjajo: ne moremo, premalo nas je in kličejo k nam v Evropo: Usmilite se vsaj vi, prijatelji, svojih bratov, ki hrepene po Kristusu. Pridite, pomagajte nam, mi omagujemo pod težo dela, ne moremo več, pomagajte nam!

O, ko bi mi, ko bi katoličani razumeli ta klic iz daljav! Ko bi podpirali, kar bi mogli, da se čimveč duhovskih poklicev vzgoji in pošlje na božje njive, koliko bi si pridobili zasluženja pri Bogu! Ali ni to več kot vsako drugo dobro delo? Saj pravi sv. Dijonizij, da je izmed vseh del največje, najbolj božansko, delovati za rešenje duš. Sveti Avguštín pa pravi in

spodbuja s tolažilno mislijo: „Ako si dušo rešil, si svojo za nebesa preodločil.“ Rešiš pa lahko ne eno, ampak mnogo duš, ako skrbiš in delaš za poklice. Srečen tisti, ki pomore, da se vzgoji duhovnik! Ali ne bo prav on deležen vseh zaslug za duše, ki jih bo dovršil bodoči duhovnik?

Kakor delničar si pri velikem podjetju. To, kar si vložil z molitvijo ali gmotnimi žrtvami, se ti bogato obrestuje. Dobiček je velikanski — to so duše, kupljene s predragoceno Kristusovo krvjo. Za te duše sodeluješ z duhovnikom, ki si ga pomagal vzgojiti, da se rešijo, da jih dobi Jezus Kristus, čigar so.

Veliko je to delo in zahteva žrtev. Največ jih je doprinesel Jezus Kristus, potem pa tisti, ki so duhovniku omogočili delovanje.

Ne prenehaj torej in naj ti ne bo žal, če je treba kaj žrtvovati. Tvoja žrtev je v primeri s plačilom majhna. Plačilo tvoje preveliko bo sam Bog, ki te bo osrečeval vso večnost.

Hrepenenje po Evharistiji v misijonskih krajih

„Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete nič storiti.“ (Jan. 15, 5)

Te besede se najbolj spolnjujejo na novospreobrnjenih spoznavaveh pravega Boga. Ko gledamo na njih molitve, njih življenje in kako potrpežljivo prenašajo težave in križe za Jezusa Kristusa, mora-

mo reči, da bi tega ne mogli storiti, ko bi se ne poživljali s Telesom in Krvjo Jezusa Kristusa — z Evharistijo. Zato pa se misijonarji tudi toliko prizadevajo, da bi te reveže, ki so takorekoč izvrženi iz človeške družbe, čimbolj približali Jezusu Kristusu v Evharistiji, saj kliče k sebi vse, ki so obteženi, ki trpijo in jim zagotavlja, da jih bo on pokrepčal.

Po procesiji . . .

Veseliti se moramo, da delo misijonarjev in milost božja niso zastoj, ampak prinašajo stoteren sad. Jezus prihaja v revna človeška srca, ki hrepene po njem in jim prinaša življenje, milost in svoj mir. Dogaja se v misijonih, da gredo ljudje že v soboto v svojo cerkvico, oddaljeno 15 in tudi 20 km, da opravijo sv. spo-

ved in da zamorejo v nedeljo pristopiti k svetemu obhajilu. Njih želja po Jezusu jih vodi tudi do junaštva, če je treba.

Neki misijonar pripoveduje, da kristjani na severu, ki jih 8 mesecev obdaja led in zima, gredo v cerkveno in do poldne na tešče čakajo in hrepene po svetem obhajilu. Drugi misijonar pripoveduje, da je nekoč prišel h kristjanom, ki so se zbrali v cerkvi, da bi opravil sv. mašo. Toda taka bolezen se ga je lotila, da ni mogel maševati in seveda ljudje niso mogli k sv. obhajilu. Ko jim je zakristan naznanil, da misijonar ne more opraviti sv. maše, so vsi glasno zajokali v cerkvi, tako silno so hrepenele po Jezusu Kristusu in po sv. ma-

ši. Ko je misijonar za to zvedel, se je zavlekel v cerkveno, opravil sv. mašo, s silno muko obhajal ljudi, ki so hrepenele po svojem Zveličarju. Tedaj je po cerkvi odmevala pesem zahvalnica Bogu, da je prišel k njim.

To so dokazi ljubezni kristjanov do svojega Zveličarja v misijonskih krajih! Neverjetno se bo zdelo, pa je resnično.

Kaj bomo pa mi rekli, ki imamo toliko priložnosti za sv. mašo in sv. obhajilo vsak dan in brez težave lahko prejmemo Jezusa v svoje srce in smo morda lanko vsak dan pri sv. maši. Ali nas ne bo sram pred onimi kristjani, ki bi nam lahko po pravici očitali našo malomarnost?

V svetnikovi spovednici

Pravijo, da je bil arški župnik, sv. Janez Vianney, največji spovednik devetnajstega stoletja. O don Bosku pa smemo reči, da je bil v svojem času najprivlačnejši spovednik za mladino.

Dolgih 46 let, dokler je količkaj mogel, je bil vsak trenutek na razpolago svojim duhovnim sinovom; sleherno jutro za dečke pred skupno sveto mašo in med njo; vsak večer, zlasti ob sobotah in ob večerih pred prazniki ter zadnje dni duhovnih vaj, ob takih prilikah je često potegnil prav pozno v noč.

Tudi v najhujšem mrazu se ni ustrašil deset ur spovedovanja. Prenekateri večer so ga videli, da je šele ob desetih ali enajstih prišel iz kapelice, s praznim želodcem seveda, ker prej ni utegnil večerjati: Šele zdaj se je malo potolažil s kakšno postano juhico ali prikuhico, ki je bila podobna rajši nepogledni brozgi kakor pa slast vzbujajoči jedi. Včasih pa se je zgodilo, da je bila obednica kratko in malo že zaklenjena: kuhar je bil na don Boska pozabil in odšel spat. „No, bo vsaj malo spremembe,“ si je smehljal se povedal don Bosko. „Ej, želodček, saj greš vsak večer sit k počitku; takale izjemica ti ne bo škodovala, ka-li? Bova jutri še bolj poskočna in pridna.“

Kadar je bilo treba spovedovati dečke, ni nikoli rekel, da je truden ali da ne utegne. S takim ali sličnim izgovorom nikdar nikogar zavrnil. „Nekega večera smo ga spremljali“, pripoveduje Francesca, „iz spovednice v njegovo izbo. Skoro deset ur je bil žehtal grešne duše in zdaj je bil čisto preč. Pa se ti prav v tem hipu pojavi pred nami gojenec in ga poprosi za spoved. Kar spogledali smo se in hudo nam je bilo. Še tega je bilo treba. Že nam

je bilo na jeziku: „Ne delaj sile, pa jutri pridi!“

Toda don Bosko se obrne, se mu očeto vsko nasmehne in pravi: „Kar v mojo izbo stopi, pa bova opravila.“ „Nikoli nisem slišal“, je izpričal msgr. Kostamanja, „da bi bil don Bosko komu rekel, naj kedaj drugič pride k spovedi. Ponoči in ponedeljevi, zmeraj je bil vsem na uslugo.“

Ali je torej kaj čudnega, ako je bil po takih rodovitnih dnevih zbog dolgotrajnega sedenja v spovednici ves zbit in izčrpan? Tu se spomnimo ljubeznivega prizora, ki se je nekoč na Štefanovo dogodil v njegovi izbici. Na sveti večer in na sveti dan je bil ves čas nepretrgoma spovedoval, da bolj ni mogel. Pa ti pride pet ali šest njegovih dečkov in ga prosi za spoved, da bi šli potem k sv. obhajilu. Don Bosko jih povabi k sebi, spove prvega, drugega, pri tretjem pa zaspi. Ko je spovedenec videl, da je don Bosko naslonil glavo na njegovo ramo, je pomignil tovarišem, naj bodo mirni, da očetu ne ukradejo krepčilnega sna. Prva dva sta se po mačje splazila ven, ostali trije so se lepo usedli in čakali, kdaj se bo spovednik zbudil; le-oni, ki se je bil spovedoval, pa je ljubeče podpiral očetovo glavo. Čez kakšne pol ure je don Bosko odprl oči, se zavedel, pogledal okrog sebe in — — —

„Oh, sirote sirotne!“ so se mu zasmilili v srce. „Kdove, kako dolgo ste čakali.“

„Ko ste pa tako sladko spali, don Bosko! Greh bi bil, če bi vas bili zbudili!“ —

„Pa vendar bi mi bili storili kar dobro

„Kaj sličnega, ne vem, če se mi bo še kedaj pripetilo“, je tedaj pripomnil oni, ki mu je don Bosko med spovedjo zaspal. „Bom vsaj lahko rekel, da je na moji rami počivala don Boskova glava.“

Njegova vprav apostolska vnema za spovedovanje se ni kazala samo v zavodu.

Vsi njegovi bolni fantje so bili lahko mirni, da jih bo prej ali slej obiskal in jim ponudil pomoč.

Kadar so ga sosedje, bodisi bližnji ali daljni, prosili, naj bi prišel k umirajočemu, se je koj odzval in šel, četudi je pri tem včasih tvegjal življenje, kakor beremo v njegovem življenju.

Vsakemu neznancu, s katerim se je spustil v pogovor — pa naj je bil zidar, ki je zidal njegovo cerkev, ali kočijaž, ki ga je vozil, ali sopotnik na železnici ali pa strgan postopač, ki ga je srečal na od ljudnem križišču — vsakemu je znal prilično in ljubeznivo namigniti, da bi bilo dobro, če bi si dal vest malo izprašiti in oprati.

Nekoč ga je njegov prijatelj, markiz Frassati, povabil za kakšen dan v svoje letovišče. In don Bosko je prišel tja s štiriindvajseturno zamudo. Kaj se je zgodilo? Ko je v Asti čakal na pošto, se je srečal z nekaterimi bivšimi gojenci. Opazivši, da niso več tako pridni, kot so bili, jih je očetovsko pogrjal. To jih je tako genilo, da so mu koj obljubili, da bodo naslednjega dne prišli k spovedi in sv. obhajilu.

Kako je bila don Boskova spovednica oblegana po piemontskih župnijah — kamor je hodil na tridnevnic, devetdnevnic, na „žeganje“ in slično, dokler je pač

utegnil — o tem ne bomo govorili.

Nikakor pa ne moremo preiti molče njegovega izrednega poslanstva, ki ga je podedoval po svojem spovedniku, bl. Kafassu, duhovnega skrbstva za turinske jetnike. Vsak teden jih je šel obiskat in vsak teden je bil njegov lov obilen, zlasti med mlajšimi, ki še niso bili docela zakrknjeni in do mozga pokvarjeni.

Njegova vnema zanje je bila preneki-krat prav čudno poplačana. Nekoč je šel iz ječe naravnost na obed k baronu Bianku, ki je bil velik prijatelj njegovega dela. Komaj si ga je ta malo bliže ogledal, je že planil:

„O, don Bosko! Kaj pa imate?“

„I, kaj! Pajka v želodcu, nič drugega.“

„Ne, ne! Na vaši suknji.“

„Na moji suknji?“

„Da, tule, glejte!“

„Ah, kaj hočete, moj ljubi baron; iz ječe sem prišel. Le-to je najboljši dokaz.“

„Čisto res, don Bosko! Vas sem prav vesel, da ste prišli na obed, toda tehle nezaželenih gostov pa nisem vabil.“ Kar koj je moral iti don Bosko v kopalnico, da je tam odložil ljubeznive darove svojih várovancev.

Ta dejstva in še tisoč drugih, ki bi jih lahko navedli, nam jasno pričajo, da je bil don Bosko res neutruđen, neumoren spovednik, eden izmed največjih, kar jih pozna zgodovina.

(Dalje prihodnjič.)

Ministra govorita . . .

Pred kratkim je ministrski predsednik Herriot dejal, da današnja družba dela veliko krivico otroku. Nekoč je družba pomagala družini in šoli v vzgoji otroka, danes pa ga s svojim slabim vplivom kvari. Zdi se kakor da ni pomoči za to zlo, v katerem mladina propada. Mladino pehajo v hudobijo, potem pa jo za njo kaznujejo!

„Povejmo si odkrito“, pravi Herriot, „da smo tega sami krivi. Človeška družba ne spolnjuje svoje dolžnosti do otrok. To na vsakem koraku lahko opazimo. Postave, ki so jih napravili za mladoletne zločince, so na vsej črti pogorele, ker se zločini vedno bolj množe. Če bo šlo s tako naglico naprej kakor gre danes, si ne smemo prikrivati, da bo v doglednem času treba obsoditi na vislice kakega petnajstletnega dečka... Saj vendar tega ne smemo dopustiti, da bi celo nebogljeni starčki ne bili varni pred takimi zločinci! Kazen tu nič ali skoro nič ne opravi. Otroci žive v takih okoliščinah, ki jih samo kvarijo. Na

zidovih je vedno dosti lepakov, ki so prišli tja gori brez vsake kontrole; oblast se ne zmeni za te moralne grdobije.

Še celo tako čudovite iznajdbe kakor je kino, nismo znali izrabiti v dobro. V kinu je premnogo nevarnosti, ki se skrivajo za tem ali onim prizorom, če ne v celi igri. Vestni in pošteni učitelji nam pravijo, kako pogubne posledice takih predstav so zasledili pri svojih učencih. Mladina sama, če je le iskrena, bo povedala kakšne vtise je napravila nanjo kinopredstava. Neki učitelj je rekel, da je med predstavo prisluškoval opazkam mladine in je dejal, da mu je srčno žal nekdanjih skioptičnih aparatov, s katerimi so bili naši očetje povsem zadovoljni.

Kaj pa dnevniki?... Koliko zla povzročajo, ki se ne da več popraviti! Moralne grdobije, razbrzdanost, tatvine, umori — to je hrana današnjih ljudi in tudi mladina svobodno bere take stvari, saj ji nihče ne brani!“

Koliko resnice je v teh ministrovih besedah!

Drugi odličen gospod, lord Irring, minister prosvete na Angleškem, stvar še nazorneje opisuje. Takole pravi: „Zdaj, ko propadajo gospodarske razmere, ne smemo dovoliti, da bi liberalizem kvaril mladino. Ljening pravi, da je vera opij za ljudstvo. Ne! Vera je najglavnejša trdnjava in obramba civilizacije. Angleški narod to razume in zato starši zahtevajo, da bi

se njih otroci učili v šoli čimveč krščanskega nauka. Vlada mora te zahteve vpoštevati — pa ne samo v osnovnih šolah. Družba mora spolnjevati svojo dolžnost glede vzgoje mladine, da jo skrbno varuje ulice, slabega čtiva, gledaliških dvoran, kinematografov itd. Samo tako vzgojeni ljudje se bodo mogli nekoč postaviti v bran tistim, ki bodo hoteli vreči ob tla civilizacijo.

Don Bosko pisatelj

Blaženi Janez Bosko ni bil samo vzgojitelj, ampak tudi apostol po tisku. Vedel je, koliko dobrega se lahko stori s pisanjem vzgojnih knjig in knjižic in časopisov. Nameraval je celo spisati obširno delo o salezijanski vzgoji, pa ni utegnil radi premnogega dela, ki ga je imel. Iz razmetanih stavkov po raznih člankih in knjigah se vidi, kako globoke in zrele misli bi bil nanizal v svoje delo. Še celo sveti Oče je to povdaryl.

Don Boskovih del je skupno okoli 150, ki so nekatera izšla, druga pa ostala v rokopisu. Različno snov v njih obravnava. Čudi nas le to, kako je mogel poleg tolikega vzgojnega dela in samarijanske postrežljivosti bolnikom in dobrotnikom najti še toliko časa, da je napisal tako ogromno število pisem in celo znanstvenih del.

Salezijanci so sklenili izdati vsa njegova dela taka kakršna so, kakršna so izšla izpod njegovega peresa. Njegova dela nas najbolj seznanjajo z njegovo vzvišeno osebnostjo. Marsikaj se iz njih kot celote natančneje spozna, kar bi se, posamez vzeto, morda komu zdelo celo pretirano. Njegova dela so don Bosko sam. Saj nikoli ni pisal nobenega dela, nobene strani brez premišljenega načrta.

Celota don Boskovih del bo obsegala 14 velikih zvezkov, vsak zvezek bo imel kakih 500 strani. Izšla bodo ta njegova dela zaporedoma: zgodovinska, verska, vzgojna, npravstvena, zabavna in poučna za salezijanske naprave, slovarji, odlomki in kazala. Vsako delo bo imelo obširen uvod, ki pojasnjuje vsebino in skoro vsako

bo imelo še opazke, ki bodo izkazovale značaj in vir, iz katerih je črpal don Bosko. Ob zaključku vsakega dela bo tudi ponatisnjen njegov rokopis in črteži, ki jih je blaženi Janez dodal svojemu delu. Dodane bodo tudi slike prvotnih izvirnih knjižic, v kakršnih so dela izšla, a primerkov ni več najti.

Doslej sta izšla že dva zvezka in obsegata Zgodba sv. pisma, Cerkevno zgodovino in življenje papežev prvih treh stoletij. Poleg tega tudi načrt zgodovinskega zemljepisja, ki ni bil tiskan, in drugi manjši spisi.

Prvi zvezek ima dva dela, izšel je že l. 1929., ko je bil don Bosko priglavljen blaženim. Drugi, tudi v dveh delih pa l. 1932. Tretji je v tisku in obsega zgodovino Italije. O zvezkih, ki sta izšla, je resna kritika izrekla tole sodbo: „Videti je, da so mojstrova dela pregledana in da jih je pregledal učenec, ki ljubi svojega učitelja, toda kljub temu o delu sodi nepristransko.“ Kritika posebno to povdarja, da se čudi, kako je mogel pisatelj, ki je živel toliko pred nami, predstaviti stvari in jih gledati kakor jih gledamo danes mi, ko smo že daleč od njega. Pisatelj je bil čudovito dalekoviden. Kdo bi si mislil, na primer, da bo v tako neznatnem delu, kakor je „Življenje papežev prvih treh stoletij,“ našel toliko zanimivih zgodovinskih podatkov in znamenitih del! „Ni bilo brez pomena“, pravi kritik, „da so v njegovih časih don Boska smatrali za pravega modrijana in so ga stavili poleg najbolj učernih ljudi.“

Če kliče don 'Bosko . . .

Preprosto vaško dekle bi bila rada videla svetnika. Postavila se je na hodnik, kjer je vedela, da mora mimo don Bosko, ki je tedaj prihajal v Borgo San Martino. Kmalu je zabučala godba in naznanila njegov prihod. Bližal se je v krogu svojih

prijateljev in sinov. Naša deželanka ga je premerila od nog do glave; mislila je, da bo videla bogve kaj, pa je stal pred njo slaboten, neznamen duhovnik, prav tak kot vsi drugi. Bila je razočarana. Tedaj se je don Bosko približal. Poljubila mu je roko,

on pa se je ustavil in jo pogledal. Upri je vanjo kazalec in rekel:

„Vi pojdete v Morneze.“

„Morneze? Kaj je to Morneze?“

„Prav prijazen kraj, boste videli... Za zdaj pojdimo h kosilu, pozneje pa se pogovoriva.“

Mladenka je obstala in se čudila. Po kosilu jo je don Bosko dal poklicati k sebi. Ko je vstopila, je rekel:

„Oh, pa ste res pridni. Kako se imenujete?“

„Henrika Sorbone, iz Rosinjano Monferrato.“

„Kako pa kaj z vašim zdravjem?“

„Prav dobro.“

„Koliko let vam je?“

„Osemnajst.“

„Ali bi radi študirali?“

„Z veseljem. Mati je želela, da bi postala učiteljica. A zdaj je mrtva in jaz moram varovati sestre.“

„Koliko jih imate?“

„Štiri, pa dva brata.“

„Ali vam je že kedaj prišlo na misel, da bi šli za sestro?“

„Hm! Pokojni materi bi bilo gotovo zelo všeč, ko bi se njene hčerke posvetile Gospodu...“

„Dobro, dobro! Bomo videli...“

„Toda naš gospod župnik mi je obljubil, da bo že on poskrbel, če bom pridna in če bom lepo čuvala svoje sestre. Ne bi rada zdaj na dve strani škilila...“

„Nič se ne bojte! Z gospodom župnikom se bom že jaz pomenil.“

„Pa moje sestre? In moj oče?“

„O, božja previdnost bo tudi zanje poskrbela. Vidite, v Morneze imamo zavod Hčera Marije Pomočnice. Tam bi lahko študirali.“

„Kdo so te Hčere Marije Pomočnice? So li sestre?“

„Da, sestre so.“

„Take sestre so meni všeč, ki so tako oblečene kot tiste na slikah.“

„Da, da! Sestre v Morneze so prav tako oblečene, kot vi pravite, boste videli. Tam boste študirali, ostali pri njih in storili toliko dobrega.“

Don Bosko je potegnil iz žepa list sinjega papirja, nekaj zapisal in izročil mladenki:

„Evo! Zdaj se vrnite v Rosinjano in pokažite tole župniku. Potem pa čim preje v Morneze! A preden stopite v ono sveto hišo, pustite lastno voljo zunaj pred vrati.“

Dekle je listek spravilo in počasi, zamišljeno odhajalo. Pri vratih se je še enkrat obrnilo in pozdravilo. Don Bosko se je znova očetovsko ozrl nanjo in zaklical: „Pustimo ta izdajalski svet!“ Ob teh besedah se mu je glas prav občutno tresel. Na mladenko je zadnji don Boskov stavek silno močno vplival. Kar ni se mogla otrestiti dojma, da je don Bosko videl kraj nje divjo zver, katera jo je hotela požreti. „Pa mora res biti nekaj grdega svet“ je domov grede v mislih premišljevala.

Henrika Sorbone je res kmalu nato odšla v Morneze. Tam je študirala, postala sestra, napravila izpit za učiteljico in bila izbrana za generalno namestnico. Pred nekaj leti je obhajala petdesetletnico svojega redovništva. Ob tej priliki je m. Henrika pripovedovala svojo zgodbo, ki smo jo tudi nakratko opisali. Samo še tole bomo povedali: Za njenega očeta je bil Henrikin odhod nedopovedljivo težka in velika žrtev, pa se je vendar prav velikodušno vdal v božjo voljo, ki je klicala njegovega otroka. Bog ga je bogato poplačal. Poskrbel je zanj in za njegove številne otroke v taki meri, da kaj več ni mogel nihče pričakovati, četudi bi bila njegova prvorojenka ostala doma.

Iz tega vidimo, da je vprav Bog navdihoval svojega služabnika in zraven blagoslavljal vse, ki so mu pomagali pri izvrševanju njegovih svetih načrtov.

I Z * N A Š I H * M I S I J O N O V

Ali je še kaj Indijancev v Patagoniji?

Nekateri so trdili, da pravih Indijancev v onih krajih ni več. Še so. Tu in tam so raztreseni po Kordiljerih, Pampi, ob morski ožini na Ognjeni zemlji, toda vedno jih je manj. Pri našem misijonu v Rio Grande jih je okoli 75 rodu J a g a n e s . Številnejši so Indijanci rodu Alakalufov, ki se na-

hajajo vb ožini in ob kanalih Poslednje nade.

V ozemlju Santa Kruz se nahajajo tri skupine po kakih sto ljudi. Še nekaj skupin se nahaja po Kordiljerih, do katerih menda še ni prodrl misijonar. Te skupine se imenujejo T e h u e l č e s .

Njih življenje.

Ponajveč živijo v čisto preprostih kočah. Stiri, šest do osem kolov zabijejo v tla, na nje pa razgrnejo kože divjačine. Naprednejši si napravijo šotore, še bolj napredni pa hišice iz vej; omečejo jih z blatom. Sredi takega prebivališča vedno gori ogenj. Zvečer se vležejo na tla, pogrnjena s kožami. Leži pa vse vprek: odrasli in otroci in tudi živali. Včasi prebivata pod eno streho po dve družini in več.

Tudi za Tehuelčese pride sezona. Tri mesece lovijo po Pampi guanake in noje, kar se jim dobro obnese, ker kože drago prodajajo. To jim je zaslužek za celo leto. Vse druge mesece preluharijo ko polegajo po šotorih. Ženske šivajo kože živali, delajo razne okraske in lepotiche, kar jim gre čudovito dobro od rok.

Hrana je prav borna. Jedo večinoma nekoliko pripečeno konjsko meso. — Ne oblačijo se več kot nekdanj, le starejši ljudje se odevajo v kože. Ženske imajo nekake rjuhe, v katere se ogrinjajo; zelo so navezane na lepotiche, ki ga same izde-

lujejo. V verskem in nravnem oziru niso prav nič hvalevredni. Vdajajo se tudi alkoholu. Strašno žanje, posebno mlačino, jletika, s katero so s prav malimi jzjemami malone vsi okuženi. Vzrok je uživanje alkohola in nezadostna hrana ter nenravno življenje. Četudi so skoro vsi krščeni, vendar pa prav malo vedo o veri in komaj da znajo napraviti križ, če ga sploh znajo.

Vdani so še močno vražam. Na grobu svojcev pobijejo vso živino in tako še povečajo svojo bedo.

Ubogih revežih! Že od l. 1926. niso videli duhovnika! Spominjajo se še, seveda starejši, monsinjora Fanjano, ki so mu pravili Dobri poglavar.

Kaj naj bi zanje storili? Misijonarjev bi jim bilo treba, saj so dovzetni za krščanski nauk. Poleg omenjenih divjakov je še mnogo drugih, ki prebivajo daleč od civiliziranih ljudi. Tudi ti nujno potrebujejo pomoči misijonarjev, ki bi jim ponesli luč svete vere. Dragi sotrudniki in sotrudnice, molite k Očetu, da pošlje delavcev na svojo žetev!

P I S M A M I S I J O N A R J E V

Misijonar g. JOŽEF KEREC, ki je name-raval ustaviti se do septembra med nami, je moral prekiniti s svojimi predavanji po deželi, ker je dobil nujen poziv, da naj se čimprej vrne na Kitajsko. Njegov gospod inspektor mu piše:

Predragi g. Kerec!

Vaše pismo, v katerem mi poročate, da ste zdravi in da delujete nepretrgano za poživljenje misijonske misli med Slovenci, me je zelo razveselilo in hvalim Boga za uspehe, ki ste jih imeli in za posebno naklonjenost, ki jo ima Bog do Vas ne samo tu na Kitajskem, ampak tudi v dragi domovini. Zelo prisrčno Vas prosim, da se čimprej vrnete na Kitajsko, ker so se razmere tako spremenile, da Vas nujno potrebujemo. Če le mogoče, pridite že prve dni septembra v Hongkong.

Vem, da je ločitev vedno težka. Poznam pa tudi Vašo požrtvovalno dušo in Jezus bo mnogokrat vse poplačal Vam in Vašim dragim, ki Vas menda več ne bodo videli. Pripravite se na velike in trde žrtve. Pridite polni don Boskovega duha in velike ljubezni do sv. Očeta. Tu se Vas vsi vedno spominjamo in Vas željno pričakujemo. Pozdravite mi Vašo drago mamico in vse brate in sestre. In prosim Vas, da se gotovo vidimo prve dni septembra. Mili Je-

zus naj Vas srečno pripelje med nas!

Vaš v Srcu Jez.

Karel Braga.

Gospod Kerec piše:

Predragi gospod urednik!

Ker sem dobil poziv, da naj se čimprej vrnem na svoj misijon, dovolite, da se tem potom pred odhodom najprisrčneje zahvalim vsem, ki so mi izkazali svojo naklonjenost med mojim počitkom v domovini. Najlepša zahvala obema prevzvišenima gg. škofoma ljubljanske in lavantinske škofije za ljubezniv sprejem in za ljubeznivo naklonjenost, za jurisdikcije in dovoljenja misijonske propagande v obeh škofijah.

Zahvaljujem se v prvi vrsti tudi preč. sestram v Leonišču, ki so me pri moji dvakratni operaciji tako ljubeznivo negovale samo za božji lon. Bog jim naj tisočero povrne za vse dobrote, ki so mi jih izkazale in za izvenredno ljubeznivo postrežbo in skrb. Vračam jim po svoji možnosti vsak dan z molitvijo med sv. daritvijo.

Lepa hvala vsem preč. gg. župnikom, ki so me povabili v svoje župnije pridigat in predavat o kitajskih misijonih; njim in vsem njih vernikom, ki so me tako lepo v teh težkih časih obdarili. — Vsem onim dobrotnikom in dobrotnicam, ki so si znali mnogo pritrpati in žrtvovati za uboge

pogane in misijonsko delovanje, naj bo mili Jezus bogat plačnik! Zahvala vsem zavodom za njih ljubezniv sprejem. Vsem našim blagim sodelavnikom in sodelavnicam, ki so povsod sodelovale z menoj za širjenje misijonske misli v domovini in pomagale nabirati za mojo novo cerkev sv. Antona, naj Marija Pomočnica vrača s svojim mogočnim varstvom nad njimi.

Vsem prisrčen Zbogom! — Naj vam bo vsem mila slovenska zemlja blagoslovljena v tem potovanju v srečno večnost.

Vsem hvalaedolžen

Jožef Kerec
salez. misijonar na Kitajskem.

Naš mis. g. GEDER piše s Kitajskega:
Macau 5. IV. 1933.

Velečastiti g. inspektor!

Kar sram me je, da Vam tako dolgo nisem odgovoril na Vašo ljubeznivo dopisnico. Hočem pa to storiti sedaj, ko sem tu v Macau in čakam, da se mi noga okrepča. V letošnji mrzli zimi sem se nalezal neke vrste revmatizma, in to me je gnalo sem na jug.

Nekoč sem Vam že omenil, da je moja osrednja postojanka posvečena sv. Jožefu. Cerkvica je dobila letos novo obličje. Prenoviti sem dal vso streho, klopi prebarvati in tudi vso cerkev sem sam preslikal s pomočjo enega naših sobratov. Nisem slikar, poskušam posnemati, kar sem kedaj videl. Po mesečnem delu je vsa stvar lično izpadla. Kar bolje zbranega se počuti vsak, kdor stopi v hram božji. Novost je pritegnila tudi veliko poganov in gotovo tudi sadovi ne bodo izostali. Težki so časi in velike težave tudi na misijonskem polju. Čim bolj se modernizira naša Kitajska, tem bolj se oprijema tudi sredstev, ki ji bodo le v pogubo. Pa kljub vsem tem težavam ljubi Bog bogato blagoslavlja naše delo. Temu prav lepo priča praznik sv. Jožefa.

Ta dan sem imel zopet preveliko srečo, da sem pripeljal Jezusu 8 novih ovčic. Povečini je to sad naše majhne šole. Pravim, da so sad šole, pa to niso šolarčki, ker teh navadno samih ne krstimo, temveč skupaj ali z očetom ali z mamico. So to mladeniči v cvetu let, možje žuljavih rok in tudi kaka skrbna mamica. Naši šolarčki nam navadno odpro pot v družine. Prvič se gre pogledat, se popije čašica čaja, se govori o vremenu, o rižu, o vseh mogočih stvareh. Ob tej priliki se povabijo starši na misijonsko postajo. Prve so navadno mamice, ki pridejo s svojim malčkom na hrbtu.

Teh smo tudi najbolj veseli, ker le-te

držijo pokoncu versko življenje. Vsaj tu v našem kraju je možkim težko blizu, ne manjka pa izjem, in verska vzgoja, bodisi poganska ali krščanska je odvisna od matere. — Zato ni nevarnosti za družinske člane, če je mati kristjanka. Kar veselo je gledati, ko ob nedeljah prihajajo kitajske mamice s sladkim bremenom na hrbtu; drugi malček se drži širokih maminih hlač in tretjega pelje za roko. Revščina je res med ljudstvom, toda ljubi Bog skrbi za vse!

Kmalu bo zopet praznik M. Pom. Tudi ta dan bo zasijala mnogim nova zarja, njih sreča bo potetil Oni, po katerem tako dolgo hrepene.

Vi, velečastiti gospod, me podpirajte z molitvijo! Tudi z vsem drugim, s čem bi mi mogli priti na pomoč, bi mi zelo ustregli in ljubi Bog bo blagoslovil ne le nas, ampak tudi vse Vaše žrtve in trude.

Tu smo zdaj v deževni dobi. Ta dež je pravi blagoslov božji, bo vsaj voda na razpolago. Pomislite, v Hongkongu, ki je otok — otok sredi vode — ni vode. Vsa pitna voda je deževnica in to dobimo le ob večernih urah — čez dan je vse zaprto. — Če bo še naprej deževalo, bo vse oživele.

Veliko pozdravov vsem Vašim dragim sobratom, posebno pa Vam,

Jožef Geder,
sal. misijonar

Naš misijonar med gobavci, ANTON HANŽELIČ, nam je o svojem potovanju v Kolumbijo poslal obširno poročilo, ki ga, žal, radi pomanjkanja prostora ne moremo v celoti objaviti. — V začetku se zahvaljuje vsem dobrotnikom in dobrotnicam, ki so pripomogli, da je dosegel svoj zaželeni cilj — mašniško posvečenje. Takole piše:

Ko so nam pregledali potne liste, smo se vkreali na parnik *Vergilij*. Vstopilo nas je pet salezijancev in šest hčera Marije Pomočnice. Klerika sta bila oblečena v civilno obleko — prav tako dve hčeri Marije Pomočnice. Kolumbija se boji, da bi prišlo preveč misijonarjev ter bi prehitro spreobrnili zanemarjeno in samo sebi prepriščeno ljudstvo. Kakšno je bilo slovo od Genove, ne bom popisoval. Iz daljave še en pozdrav in celina je polagoma ginila spred oči. Le široka penasta brazda se je vlekla za nami. Pa tudi ta se je polagoma izgubila. Zamišljeno smo gledali v oddaljene obrise obrežja in mislili na drage svojce in prijatelje v domovini. Iz te zamišljenosti nas je vzdramil bronast

glas — znak za večerjo. Po večerji smo bili še dve uri na krovu in strmeli v zvezdnato nebo ali pa v igranje valov, ki so se peneč razbijali ob ladji. K počitku smo se spravili okrog 9. Štirje smo bili v eni kabini: ob dveh stenah kabine po dve postelji, druga nad drugo. — Vstajali smo navadno ob 5., da smo se mogli zvrstiti pri sv. mašah.

24. avgusta smo pluli skozi Gibraltar ter smo opazovali zdaj afriško zdaj evropsko obrežje. Kmalu pa smo prišli v Atlantski ocean in nismo videli drugega ko plavo nebo nad seboj in ogromno morje naokrog.

Dne 2. septembra smo pa z vso slovesnostjo obhajali prvi petek v mesecu. Mnogo popotnikov ali bolje popotnic je pristopilo k mizi Gospodovi. Tajnik papeževega poslanca za Venezuelo, monsinjor Bazilij de Sanctis, je po prečitanem evangeliju povedal par besed navzočim, da je bila pobožnost še bolj poživljena.

Dnevi so med potovanjem pretekali še precej hitro. Čas smo uporabljali za resno delo in za razvedrilo. — Za 4. september so nam napovedali, da bomo kmalu ugledali suho zemljo. In res, v nedeljo pol 2. je bilo v dalji, na levi strani pred ladjo, opaziti obrise otoka Tobago, ki je s svojim tovarišem in nekoliko večjim otokom Trinidadom v angleški posesti. Krog pol 4. smo dospeli v bližino Tobaga, ki je pokrit z zelenimi gozdovi, visokimi griči, posejanimi s prijaznimi hišicami, s sadovnjaki in obdelanimi polji.

Komaj pa smo imeli otok za sabo, smo zagledali na levi strani pred seboj že ameriško celino s peteroustnim izlivom reke Orinoco, ki se prav tam spušča v morje. Ta obala je v oblasti republike Venezuele. Da bi dospeli do venezuelskega pristanišča, smo morali napraviti še 177 morskih milj. Od Barcelone pa do Trinidada so nas razveseljevale mnogoštevilne leteče ribe, ki vam lete res prav po ptičje in to zelo daleč.

Dne 6. sept. ob 8. zjutraj srečno dospemo do venezuelskega pristanišča La Guaira. Ker je morje ob tej obali brez vsakega zaliva dokaj nemirno, se je ladja nekaj časa vrtela na odprtem morju preden se je zasidrila v umetnem zalivu. Spočetka, ko smo bili še zunaj na morju, se mi je pristanišče zdelo prav majhno, ko smo pa prišli med nasip in obalo, sem si ustvaril takoj drugačno sodbo. V tej luki so izstopili šele prvi Vergilijevi potniki, med njimi tudi mons. de Sanctis, katerega je prišel pozdravit in mu čestitat sam apostolski nuncij iz glavnega mesta

Karákas in g. inspektor venezuelske salez. inspektorije.

Zadnja noč na ladji je hitro minula. Zjutraj po sveti maši smo se približevali že pristanišču „Porto Colombia“, kjer mi je bilo izstopiti. Par kilometrov od obale sem bil opazil, da štrle iz morja jambori potopljene ladje. In res, sopotnik mi je pojasnil, da se je na onem mestu potopila nemška ladja, ki jo je svetovna vojna ravno tamkaj zasačila, a da bi ne prišla v roke sovražnikom, so jo rajši kar potopili. — Preden pa smo smeli izstopiti, smo se morali predstaviti kolumbijskim oblastem, ki so prišle na ladjo. Prva stvar je bila, da se je vsak potnik izkazal z zdravniškim spričevalom. Nato je bilo treba pokazati potni list. Jaz v tem oziru nisem imel nobene neprilike. Ko je bilo vse te stroge obveznosti konec, smo se spravili nad prtljago, katero so strežniki znosili na suho in jo pod našim nadzorstvom izročili izbranemu postreščku. Med tem smo se poslovili od sopotnikov, zlasti od onih, ki so nam bili enaki po stanu.

Tako sem dne 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva, po srečno prestani vožnji stopil prvič na ameriška tla, da bi pomagal tukajšnjim salezijanskim sobratom reševati duše. Bil sem hvaležen Bogu in sem se mu zahvalil v sv. daritvi, ki sem jo opravil še na ladji, da me je ohranil zdravega in polnega dobre volje za žrtev. Prepričan sem, da so k temu pripomogle Vaše molitve, v katere se Vam še dalje priporočam.

Vožnja po suhem je bila zame zanimiva. Mojo pozornost so obračali nase ljudje in okolica. Vozili smo se po gladki asfaltirani cesti, ki je imela silno veliko ovinkov. Kraj je namreč bolj hribovit, toda pokrit z drevjem in tu pa tam skrbno obdelan. Polja so zasejana s koruzo in djuko, to je neke vrste drevo, čigar sad dá mnogo moke. Ljudje nikoli ne gredo peš v oddaljeno polje, ampak jezdijo na osličku. Zato tukaj na vsakem koraku srečaš to žival. Končno smo dospeli na ravnino, znamenje, da smo v bližini reke oziroma veletoka Magdalene. Ne daleč v stran od te leži mesto Barranquilla, prestolnica provincije Atlantika in pristanišče za plovbo po reki Magdalena. Vzdržuje se promet med morjem in gl. mestom republike Bogotá. Po kratki vožnji skozi ravnino smo dosegli prve barranquilske hiše. Ker je bil ta del mesta, ozir. je še sedaj, zidan po evropskem načinu: vile z vrtovi, sem dobil dober vtis. Čimbolj sem se pa bližal notranjščini mesta, tem slabše so bile hiše in

mestne ulice. Kaj hočemo, je pač stari del mesta z množico pritličnih, s slamo kritih hiš. Znamenita je cerkev sv. Roka, zidana v gotskem slogu. Župnijo, ki šteje krog 40.000 duš, oskrbujejo salezijanci. Tukajšnje ljudstvo zelo časti tega sv. zavetnika zoper kužne bolezni.

Revščine je dosti in neugodnosti tudi. Zelo nadležni so komarji. Da se jih ubranim, imam nad posteljo in okrog nje tančico ali mrežo. Toda vse te male nepravilike mi ne jemljejo poguma. Saj nisem prišel iskat ugodnosti v Kolumbijo.

Barranquilla spada med najbolj vroče kraje v tej republiki. Vendar pa je kraj tudi precej vlažen. V treh mesecih, sept., okt. in nov. vam skoraj vsak dan dežuje; poleg tega pa je soparno, da je kaj. Novembra se začno že počitnice in trajajo do januarja.

Meni sedaj še ni sile. Zdrav sem in poln dobre volje. Privadil sem se okolici in nekaj malega že pomagam gospodom pri dušnem pastirstvu.

Na splošno vlada v tem pristaniškem mestu revščina. Ljudskih šol, v katere

bi mladina bila obvezna hoditi, mesto nima, Kar dobi prebivalstvo izobrazbe, gre za sluga privatnim katoliškim zavodom, ki so v rokah redovnikov in redovnic. Tudi vseh 5 ali 6 župnij v Barranquilli je v rokah redovnih duhovnikov. Zunanji duhovniki v celi Barranquilli so samo trije. Če bi bilo več duhovnikov, koliko več dobrega bi se storilo. Dragi sotrudniki in blage sotrudnice, ne bojte se žrtev za duhovske poklice, da pride še več dobrih slovenskih mladeničev na delo v tukajšnje kraje.

Pošiljam prav iskrene pozdrave vsem vlč. gg. predstojnikom, sobratom, vsem salez. sotrudnikom in sotrudnicam, ter se ponovno zahvaljujem za dobrote vsem onim, ki so mi pomagali do sreče, da sem postal duhovnik in Gospodov misijonar. Vsak dan molim za Vas v presv. daritvi, naj Vam Jezus poplača.

Barranquilla dne 21. oktobra 1932.

Vsem hvaležno vdan
Anton Hanželič.
sal. misijonar.

Nenavadna japonska reklama

V nekem večjem japonskem časopisu se je brala nekega dne čudna reklama, natisnjena z velikimi črkami: Prodám starše: oče ima 70 let, mati 65, oba sta zdrava. Cena je 5000 dinarjev, niti pare manj. Obrniti se je na Jamada, ulica, številka itd.

Časopis je bil hitro razprodan. Ljudje so brali, enkrat, dvakrat, trikrat... in so zmajevali z glavami, češ, kakšna reklama je to, take še ni bilo. Kam smo prišli! Zdaj celo starše prodajajo!...

Med njimi, ki so brali in se čudili, je bil tudi mlad par. Nehvaležnost otrok sta ju do solz ganila. Mož pravi svoji mladi ženi: „Kako grdo so otroci nehvaležni, da svoje starše prodajajo!... To so časi!“ „Poglej, moj dragi“, odvrne mlada gospa, „midva sva že davno izgubila svoje starše in nimava nikomur izkazovati svoje hvaležnosti in otroške ljubezni. Dajva...“

Mož je razumel, kaj je hotela reči žena, zato je dejal navdušen: „Pojdiva, poiščiva jih in kupiva te sirote in jih bova imela za svoje starše.“

Sklenila sta in se odpravila k Jamadi. Kako sta se začudila, ko sta mesto revne hišice ali kolibe našla krasno vilo. Mislila sta, da sta zgrešila naslov. Vzameta časopis in bereta. — Nič, tukaj je, čisto pravi

naslov je, vse se vjema... Pa vendar...

Trenutek nista vedela, kaj bi storila, potem pristopita k vratom, pritisneta na gumb in pozvonita... Kmalu se zaslišijo koraki dvoje ljudi. Bila sta še lepo ohranjena gospod in gospa. Prijazno sta sprejela gosta in sta ju prosila, naj le stopita k njima. Mladi gospod in gospa sta se spogledovala in kar razumeti nista mogla. Gospod komaj pride do sape in začne pripovedovati, pa zelo obzirno, po kaj sta pravzaprav prišla. „Brala sva danes zjutraj, da sta tu dva stara naprodaj, pa ne vem, če morda nisva zgrešila naslova. Midva sva svoje starše že precej davno izgubila, zato bi ju rada vzela k sebi in bi skrbela za nju, če je že sin tako nehvaležen...“

Stara sta bila do solz ganjena ob taki ljubezni in usmiljenju.

„Prosim, prosim, stopita noter, da se pogovorimo.“

Pridejo v prekrasen salon. Stari gospod začne zadevo pojasnjevati.

„Dva stara sta na prodaj, vidita, to sva midva... Imava pa tole vilo in veliko posestvo, poljā in gozdov, toda otrok nimava, nimava dedičev. To je bil povod današnji reklami. Ker sva si mislila, če bo kdo tako plemenit in se bo odzval, mora biti vre-

den, da mu vse prepustiva, kar imava. Danes je ljubezen do staršev, posebno še, če so se postarali, tako redka, da se nisva nadejala, da bi se kdo oglasil na tako nenavadno reklamo, da bi kupil tako nepri-

jetno robo. Vidva sta dobra otroka in za služita spoštovanje, zato vaju imenujeva za dediča vsega najinega imetja.

Veselje in sreča je bila obojestranska. Tako je dobila nagrado ljubezen do staršev.

Mali misijonar

V moj misijon je prišel desetletni deček. Njegovo obnašanje je bilo nekoliko bojazljivo pa vendar odločno.

„Oče, prosim te, daj mi katekizem.“

Par vprašanj sem mu zastavil in prepračil sem se, da so on in njegovi sorodniki še vsi pogani.

„Pa jaz bi rad postal katoličan,“ je vztrajal pri svojem.

„Kaj pa te je k temu pripeljalo?“ sem ga vprašal.

„Duh je zelo, zelo hudoben.“

„Kakšen duh?“

„Tam pri nas doma je satan... jaz pa hočem častiti in ljubiti pravega Boga. Kaj ne, da je dober?“

Malemu sem povedal, kaj nas uči sveta vera o Bogu in o hudobnem duhu. Ves čas je pazljivo poslušal, toda na moja vprašanja je zelo nerad odgovarjal. Šele čez nekaj dni sem od nekoga drugega zvedel, kaj je bilo.

Temu dečku je nedavno umrl starejši brat, po imenu Jing Tei Sin. Starši so se bali, da bi se tudi tega mlajšega ne lotila ista bolezen. Vsak trud pa je bil zastonj. Tedaj pa so starši začeli klicati na pomoč hudobnega duha. Toda nič ni bilo boljše. Zato so sinčku dovolili, da je smel, kamor je hotel, da bi se le pozdravil. Nekega dne je slučajno zašel tudi v katoliški misijon;

šel je v cerkvico in poslušal razlago katekizma. To mu je ugajalo. Večkrat je prišel in med tem se mu je zdravje kakor na čudežen način hitro vračalo. Trdno je odločil, da hoče spoznati tega dobrega Boga. Kar je sklenil, je tudi držal. Enkrat je celo o polnoči vstal, da bi svete maše ne zamudil.

Naučil sem ga kratke molitve: Jezus, ljubim te. Iz srca jo je pogosto ponavljal. Gorečnost je v njem rasla, tako da je bil kmalu pripravljen za sveti krst in bil krščen.

„Zdaj moraš pa moliti, da se tudi tvoji starši spreobrnejo.“

„Dobro, oče, goreče bom za nje prosil dobrega Boga.“

In res, vseč je morala biti Bogu molitev tega malega misijonarja, ker so tudi starši in mlajši brat prejeli sveti krst. Le stari oče se drži svoje poganske vere in se ne da omajati, toda mali apostol ne drži križem rok in deluje, kar more.

Nekoč stopi k meni in mi pravi: „Oče, tudi jaz bi rad postal tak kakršen si ti, duhovnik—misijonar.“

„Dobro“, sem mu ginjen odvrnil, „tu pri meni ostani, pa ti bom pomagal, da se izobraziš.“

Danes mali misijonar raste vesel in zdrav in ves gori za misijonski poklic.

S figrom sta se srečala

Zajahal sem konja in odšel v obisk k mojim najbolj oddaljenim kristjanom. Pota so negotova, goste šume so na poti in številni deroči potoki.

Ničkaj mi ni bilo dobro pri srcu. Pripovedovali so mi namreč o velikem tigru, ki je razsajal tam okoli in je že 30 ljudi spravil ob življenje. Nekoč je ta tiger pograbil revno ženo, ki je zajemala vodo iz potoka. Izsesal ji je kri in jo valil tja do šume. Drugič je spet ugrabil dečka, ki je v gozdu drva nabiral.

Ljudje so bili že silno nemirni, zato je nekega dne oče Van Hout s kristjani napravil pravi pravcati lov na tigra. Iztaknili so ga, toda le lahko ranili, zato jim je pobegnili, kar je položaj še poslabšalo,

ker je tiger bil odslej še bolj divji.

Prav o tem tigru sem premišljeval, poleg mene pa sta jezdila dva katekista. Kakor strela z jasnega tako je nekaj udarilo nenadoma vame. Opazil sem v bližini velikega tigra, ki se je prihuljeno kakor mačka, ko preži na svoj plen, plazil proti nam. S svojim strašnim pogledom nas je prebadal, da nam je kri ledenela v žilah.

Toda ni bilo več časa premišljevati in gubiti prisotnosti duha, čeprav sta moja tovariša drgetala kakor list na drevesu. Konji so začeli v strahu prhati, postavljali so se na zadnje noge in niti korak niso več marali dalje. Prav to je bilo najbolj usodno. Tiger se je lahko kakor žoga, ki odskoči od tal, pognal na enega izmed

katekistov. Namerim puško in ustrelim, toda samo ranil sem tigra. Izgubljeni smo — sem pomislil, tembolj, ker se je tiger pognal z vso srditostjo name. Konj je skakal sem in tja, pa ni nič pomagalo. Ze sem začutil na vratu vlažen dih. Kakor brez misli sem pograbil za cev puške in parkrat močno udaril s kopitom tja zad, z levo roko pa sem krepko držal konja, ki se je v divjih skokih hotel rešiti napadalca. Odprlo se je strašno žrelo in me

pograbilo za ramo. Od tedaj naprej ne vem, kaj se je godilo z mano, samo toliko se še spominjam, da sem se močno naprej nagnil in da sem se krčevito oprijel konjskega vratu.

Cez nekaj časa divjega bega, se predramim: konj je bil obstal, strigel je z ušesi, nozdrvi pa so mu močno delovale. Roke od ramena doli nisem več imel, toda božja previdnost mi je vsaj življenje rešila.

G. Tuwet, misijonar.

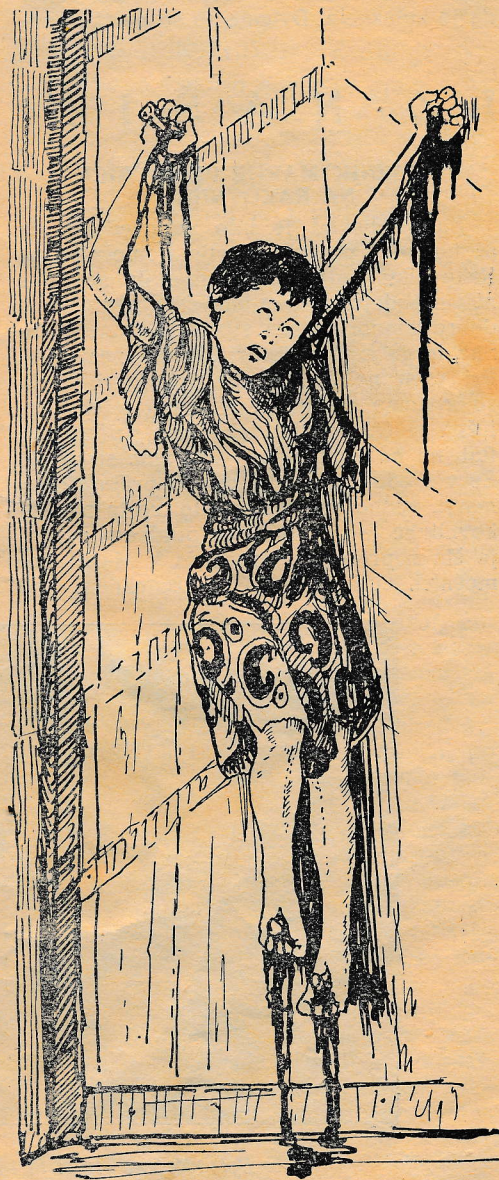
Osemletni mučenec

Pet glav je že padlo... Telesa kristjanov so ležala v mučeniški krvi pred svojimi rablji, ki so počivali po strašnem delu. Opirali so se na okrvavljenih ročajih mečev in se zmagoslavno ozirali po prestrašenem ljudstvu, ki se je v trepetu stisnilo, kakor čreda pred krvoločnimi volkovi. Čudilo se je to ljudstvo tem mučencem, kako so mogli iti v smrt s pesmijo na ustih in z nasmehom na licih. Ta vera, ki daje tako moč, ne more biti prazna.

Niso še vsi padli. Ena žrtev je še ostala pred rablji. To je bil osemletni deček.

Hudo se je ljudstvo storilo za to nedolžno siroto, zato je drgetaje pričakovalo, kaj bo rekel vsemogočni trinog. Saj je to še otrok, nedolžen, nikomur na svetu še ni nič hudega storil, kaj bi mu torej jemali mlado življenje? In res, v divjih trinogovih prsih se je zganilo in usmilil se je sirote. Toda cesarskemu ukazu mora zadostiti. Pogledal je po rabljih. V njih očeh ni bilo več tistega divjega ognja kot navadno, tudi nje je ganil pogled na tega otroka. Trinog ukaže: „Peljite ga v pagodo. Bogovom naj na ogenj vrže kadila in prost naj bo! Ljudstvo je pograbilo dečka in ga gnalo v pagodo. Deček je bil čisto miren... Pred njegovimi očmi so pomorili njegovo družino: očeta, mater, brata. Gledal je ta otrok na telesa svojih dragih, kako so še v zadnjih trenutkih drgetala in se valjala v lastni krvi, gledal v ugasle ljubljene njih oči, zato ga je vsak strah minul, kaj bi se še bal? Ali ni ta pogled hujši kot sama smrt? Saj mu je še odmevalo v duši, kar je dejal oče, preden je udaril meč po njem: „Pogumen bodi, moj sin, na svidenje v nebesih!“... Strašna bolečina mu je trgala srce, tako strašna, da niti solze več ni potočil, vsak krik mu je v grlu zadušilo. Še enkrat je pogledal po mrtvih telesih svojih dragih, potem pa so ga odgnali.

Prihrumeli so v hladno in mračno pogansko pagodo. Od vseh strani so maliki

gledali otroka z izbuljenimi očmi, kakor bi ga hoteli prestrašiti. Vodja tolpe mu je stisnil v roke kadila... Pred strašno podobo boginje Pussah gori ogenj... Gotovo bo vrgel kadilo na ogenj, kaj pa je to takega!... Zatajil bo tisto vero, ki mu pripoveduje o duši, katere noben človek nikoli še ni videl.

Vse nestrpno čaka... Kaj, da ne vrže? Rabljem se mršijo obrvi, silen nemir se vseh polašča. Kaj se bo res branil?... Tedaj pa nastane grozen trenutek, da so za hip celo rablji onemeli. Osemletni otrok s krepko in odločno kretnostjo vrže kadilo — boginji naravnost v obraz. Tolpa kakor da je zblaznela. Dvigale so se pesti in na-

stalo je prerivanje, vsak je hotel udariti po otroku in predrzneža ubiti. Dečko si je pokril obraz z dlanmi, nad njegovo glavo pa je divjal vihar.

„Smrt, smrt mu, predrznežu, ven z njim, ubijte ga kakor psa!“ — je vpilo vse vprek. Sto rok je bilo po njem, vlekli so ga za lase kot največjega zločinca, pljuvali so vanj, raztrgali so mu oblekco in vsega razbitega, okrvavljenega pribili z debelimi žebli na vrata pagode.

Obvisel je na vratih kakor na križu, cvet nebeških njiv, žrtev zaslepljenega ljudstva. Daroval je svoje mlado življenje brez viharjev in solza.

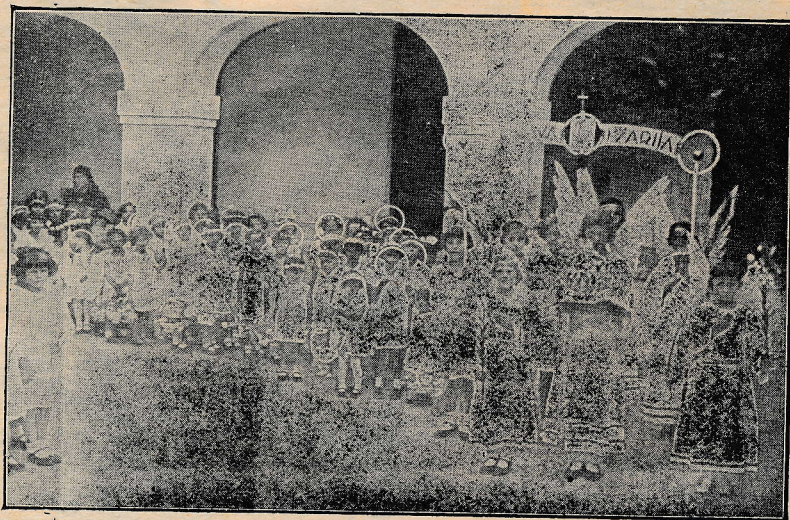
I Z N A Š I H Z A V O D O V

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU.

Na Vnebohod je bilo napovedano, da se bo vršil praznik Marije Pomočnice na Rakovniku. Odkrito povemo, da se letos nismo nadejali velike udeležbe, ker nam je dobro znano, kakšna stiska je za vsak dinar, in ga mnogokje pri hiši niti ne najdeš. Pri vseh prireditvah in praznovanjih, ki so zvezana s stroški, je zlasti letos udeležba močno padla; tako smo pričakovali tudi mi na Rakovniku — pa smo se ušтели. Že v sredo zjutraj so pričeli prihajati romarji, vedno več jih je bilo, cesta na Rakovnik se je polnila in od poldneva naprej je šla nepretrgana procesija k Mariji Pomočnici. Čudili smo se in iznenadeni smo

bili, saj nismo pričakovali toliko ljudi. Tisti, ki vsako leto prihajajo, so dejali, da romarjev v tako obilnem številu še ni prišlo, odkar je bila cerkev posvečena (1924. 1.) Cerkev Marije Pomočnice se je kmalu popoldne napolnila in je bila tako natrpana, da si se z velikim naporom preril do spovednice. Spovedovati se je pričelo že ob treh popoldne in se je z majhnim odmorom spovedovalo skoro vso noč in še drugič dan do pozne ure. S spovedniki je bilo dobro preskrbljeno.

Na predvečer praznika so se romarji zbrali pri lurški votlini. Bilo jih je polno po bregu okoli votline in natrpano pred votlino. Domači gojenci so priredili akademijo na prostem. Po akademiji se je pri-

Belooblečeni otroci in klarice — pred procesijo

čela vrstiti procesija s svečkami. Tedaj si šele videl, koliko ljudi se je bilo nabralo krog Marije. Kakor mogočna reka se je valila množica doli proti cerkvi. Zagorele so svečice in se jele pomikati proti Dolenjski cesti. Diven pogled je bil na to procesijo! Nisi videl drugega v temi kakor brleče lučke, ki so se pomikale v dolgi vrsti po cesti in nazaj k Mariji.

V cerkvi so donele pesmi Mariji vso noč. Tu si videl ljubezen našega ljudstva do svoje Pomočnice! Tu si videl njegovo vero, njegovo zaupanje v Marijo! Vztrajali so ti ljudje vse popoldne, vso noč in še drugi dan do popoldneva v gneči in stiski, pa niso šli od Marije, ker so bili prepričani, da jih mora uslišati. Saj jih je prav zato prišlo toliko k njej, da jim Marija pomaga v stiskah, v katerih jih je danes zajelo življenje. Od ljudi, ki bi lahko pomagali, ne pričakujejo več pomoči, edino še pri Bogu in pri Mariji jo s trdnim zaupanjem iščejo. — Koliko romarjev je prišlo peš po deset ur daleč, ker nimajo niti za vlak! Pa prišli so, ker jih je gnala ljubezen do nebeške svoje Pomočnice, ki svojega ljudstva nikoli ne zapusti. Odhajali pa so, s tolažbo v srcu, da bodo prišli boljši dnevi in da so pri Mariji izprosili moč, da preneso te hude težave.

Ko so Izraelci prišli v hude stiske, so se obrnili k Bogu in Bog jih je vselej uslišal in jim tako mogočno pomagal, kakor se niti sami niso mogli nadejati. Prav isti Bog je še vedno nad nami in, po človeško povedano, še bolj naklonjen nam je zdaj, saj nas tako vabi in kliče, naj pride-mo k njemu, ko smo v težavah, da nam bo On pomagal. Pa kakor bi še ne bilo dosti, nam dá še Mater. V mater ima vsak otrok neomejeno zaupanje. Zdi se, kakor da je Bog hotel reči: Če že k meni ne upate, imate Mater, k njej pojdite! Mati je mati in ji je skrb za svojega otroka. Prav to čuti naše ljudstvo, zato ima tako zaupanje do Marije. Če je kaj posebnega na našem ljudstvu, če se v čem odlikuje, se odlikuje prav gotovo v otroški ljubezni do Marije. Zato pa je tako vesel in srečen kljub vsem stiskam, kljub temu, da nima na svetu nikjer zaslombe, da je povsod zapostavljen, pa vendar je boder in vesel in prepeva tako lepo kot menda noben drug narod na svetu. Kje torej črpa to veselje? Ne bom se motil, če rečem, da v tem, ker čuti, da ima mogočno zaslombo pri svoji Materi. Tak je narod, tak mora biti tudi vsak zvesti sin svojega naroda. Kjer ni materine ljubezni, tam ni življenja, tam je kakor mrzli zimski dan. Bo utegnil biti

jasen in sončen, toda življenja ni, ker ni toplote. Kjer ni ljubezni, tam je vse mrtvo, tam ni življenja. Življenje se rodi le iz tople ljubezni.

Dragi bravec, pridi, pa poglej, kako je na Marijin praznik na Rakovniku! Poglej, kako se vije popoldne procesija z Marijinih kipom, kako ji vse prepeva, kako se vse zgrinja krog Marije Pomočnice!...

Spet je minul praznik pa s tako lepimi spomini, da se nam toži po njem kakor otroku po božičnih in velikonočnih praznikih. Praznik je sicer minul, toda Marija nam bo ostala in nam bo še vedno dobra mati.

SAL. MLADINSKI DOM - KODELJEVO.

Moste so izrazito delavsko predmestje. Občina šteje nad 8000 duš, toda lastne župnije še nima. Središče in žarišče verskega in prosvetnega življenja v Mostah je Salezijanski mladinski dom, ki so ga salezijanci z mukami postavili in z velikimi žrtvami odkupili. Krog tega našega doma se zbira skoroda vsa občina. To je pokazal tudi evharistični kongres, ki se je na pobudo tamkajšnje katoliške akcije vršil 18. in 25. jun.

Vse je sodelovalo, da kongres, prvi v Mostah, kar najlepše uspe. Odbor je skrbno zasnoval načrt in porazdelil moči. Dekleta so pletla vence, možje in fantje so dovažali in postavljali mlaje in krasili dom. Vse je bilo že dalj časa v napetem pričakovanju in skrbno želelo lepega vremena. Toda v nedeljo zjutraj je legla na duše težka skrb, težja kot so bili oblaki, ki so viseli nad njimi. Vreme je silno slabo kazalo in videlo se je, da bo močno deževalo. Ob 8. uri se je pripeljal gospod škof, pokrovitelj kongresa, ter pod šotorom opravil sv. daritev. Ljudi je bilo na domačem stadionu nad 1500 pri sveti maši, ki so kljub nalivu vztrajali do konca. Pred sv. mašo je govoril g. kanonik dr. Klinar, po sveti maši pa, ko radi naliva ni bilo mogoče več vzdržati na prostem, se je velika dvorana doma napolnila do zadnjega kotička. G. župnik in pisatelj Finžgar je imel nagovor. S krepko gorenjsko besedo je pribijal, da si človeštvo brez Boga ne more zgraditi svoje sreče. Kristusa rivajo ob stran, križajo ga, toda On prav na križu zmaguje.

Popoldne procesije ni bilo, čeprav se je nevihta unesla in je sonce posijalo. Preložili so procesijo na naslednjo nedeljo. Vendar pa se je nabralo do 3000 občinstva na prostranem dvorišču. G. škof je imel lep nagovor o presv. Evharistiji, nato pa je vsa množica pela litanije presv. Srca.

Za naslednjo nedeljo, 25. junija, je bila

napovedana procesija, ki je morala preteklo nedeljo odpasti. Skoraj je bilo prav, da je odpadla, saj je naslednjo nedeljo prihitelo vsaj še enkrat toliko ljudi in kongres je trajal kar dve nedelji in je napravil še močnejši vtis na moščansko občino in na Ljubljano ter okolico. Nad 7000 udeležencev je bilo v tej procesiji! G. škof je bil ta dan odsoten, ker je bila birma na Jesenicah, in je procesijo vodil naš g. inspektor dr. Walland. Po procesiji je g. pater Zakrajšek v vznesenih besedah naslikal boj, ki ga bije del človeštva za Kristusa, del pa proti njemu, toda Kristus zmaguje že 19 stoletij in bo zmagoval, dokler njegova zmaga ne bo popolna.

Po litanijah presv. Sreca je zaključila kongres zahvalna pesem in mogočna „Povsod Boga“.

To je bil pravi zgodovinski dan za Moste, obenem pa tudi mogočen korak v oživiljeni akciji za dosego lastne moščanske župnije.

RADNA.

Majnik! Ves je bil Marijin, kakor povsod pri don Boskovich: od prvega dne, ko smo ji peli „Radostna pesem pozdravlja, o Marija, mesec maj“, pa do zadnjega šmarničnega večera, ki je utonil za gorò ob slovesu: „Le kliči nas, venčani maj...“

Vsak večer kratek šmarnični govor o Materi božji. Govorili so kleriki, vsak dan drugi.

Slovesna devetdnevnicca nas je pripravljala na Mamičin dan, 28. maj. Lep je bil ta praznik, kot že dolgo ne. Bilò je sicer skrbi in negotovosti radi vremena. Pa je že menda tako, da Gospod vsako leto preskuša našo ljubezen do Matere.

Marijin dan na Radni. Že zjutraj pri prvi pridigi je vstalo veselje in navdušenje, ko je g. pridigar imenoval Radno „mali Turin“ in ko smo videli pristopiti h Gospodovi mizi tako veliko številno vernih.

Ob 10. se je začela slovesna služba božja na okrašenem dvorišču. O Mariji Pom. je v imenu otrok govoril č. g. svetnik Janez Dobršek, župnik iz Sevnice. V njegovih toplih besedah so bile naše želje, naše prošnje. Sv. mašo je daroval g. ravnatelj dr. Josip Valjavec ob številni asistenci; malih „kanonikov“ je bilo 30. A bilo je še nekaj, kar je družilo naša srca pred Marijinim oltarjem. Skupno slovensko ljudsko petje, spremljano z domačim orkestrom. Ta skupna slov. pesem je močno povzdignila naš praznik, tako dopoldne

kakor popoldne pri procesiji in blagoslovu. Častiti g. župnik iz Boštanja nam je pred procesijo v preprosti, a navdušeni besedi pokazal, kako Marija skrbi za svoje otroke in jim pomaga. Procesija je bila veličastna. Nad 2.000 nas je bilo. Veselo je bilo oko in srce. 250 dečkov, dolge vrste fantov in mož, Marijine družbe iz bližnjih župnij, vsi v eni pesmi, v eni prošnji: „prosi za nas, prosi za nas!“ In po procesiji, ali niso pela naša srca in v otroški ljubezni priznavala Materi: „Lepa si, lepa si, roža Marija!“ pa do zadnje pete kitice: „Kadar pa morali bomo umreti?“ Gotovo! Srce je pelo!

Sledil je blagoslov z Najsvetejšim in nato prizori, kakršne menda gledamo samo med vernim slovenskim Marijinim ljudstvom. Kamenito srce bi mel, kdor ne bi čutil ginjenja, ko vidi, kako zginja cvetje ob Marijinem kipu, kako očetje in matere dvigajo nedolžne otroke proti Mariji in Jezuščku. Med tem se je pričela ljubka, enourna akademija v čast Pomočnici. Moč in up sta vstala v nas, ko smo slišali prisego mladih fantov v zbrani Marijini deklaraciji. Kdo izmed nas bi še dvomil o bodočnosti, ko vemo, da odgovarja naša mladina na vprašanje: „Kaj smo, kaj hočemo biti?: Mladina čista, mladina, ki moli, ki je v Kristu vesela.“ Kdo bi se bal, kdo dvomil, ko smo prepričani, da to ni bil le oderski prizor in beseda tistih desetih, ampak obljuba in prisega, ki je danes v vseh sreih naše dobre verne mladine.

Tako je proslavil naš mali radniški Turin Marijo Pomočnico.

Še nekaj z Radne!

Imeli smo tudi visok obisk, ki bo zapišan na častnem mestu našega zavoda na Radni. Dne 1. junija zvečer ob 6. je prvič prišel na Radno prevzv. ljubljanski vladika dr. Gregorij Rožman. Zavod je ves zaživel v veselem pričakovanju. Vsi mladinci, krožkarji in veliko bližnjih prijateljev je prihitelo na Radno. Pred zavodom je pozdravil prevzv. g. škofa g. ravnatelj dr. J. Valjavec. Nato smo spremili prevzvišenega v naš tihi dom. Po blagoslovu smo se zbrali v gledališki dvorani in pravzaprav vsi sodelovali pri kratki, pristrčni akademiji. Krepka, živahna koračnica „Mladost“ in navdušeno ploskanje, ko je stopil prevzvišeni v dvorano, mogočen peteroglasni „Pozdrav vladiki“, veseli, živahni prizori, pristrčni neustrašni govori, polni navdušenja. Zlasti najmanjši so se postavili. Kakšen pogum in pri večini ne samo na pamet naučena beseda, ampak prav iz srca prihajajoča! Na koncu je spregovoril prevzv. g. knezoškof: „Veseli bodite vsi!“

Razumljivo je, da so bili naši mladinci veseli, saj je bil prevzvišeni gospod knezoškof po tej kratki, pristrčni proslavi takoj med njimi. Vsak je dobil podobico v spomin. Po avdijenci najmanjših je stopil prevzvišeni iz dvorane na dvorišče. A tu še nova četa, krožkarji. Nad 40 jih je bilo. Obdali so ga, prav kot bi prišel med nje kak bivši predstojnik, ki se še vedno zanima za svoje prijatelje. Vse, za šalo in za res je prišlo na mesto. Zadonela je lepa himna in na koncu krepak „Živio!“ — Ob 4. je prevzv. g. knezoškof odpotoval proti Ljubljani.

Videli, spoznali smo, koga smo imeli med sabo. Zato Vam, prevzvišeni vladika, znova ponavljamo: „Zvesti Vam ostanemo!“

DOM SV. JOŽEFA PRI KAPELI.

Kapelska sv. Magdalena je kakor bela golobica na strehi. Razgleduje se po valovitih Slovenskih goricah in po ravnem polju tostran in onstran Mure. Kramlja s sv. Ano in se priporoča radgonskemu ključarju, sv. Petru. Razvedri se ji lice pri tišinski Mariji in pri cankovskem Jožefu. Oddaleč jo pozdravlja ponosna Sobota in Plečnikova Bogojina. Z goriških gričev pa toži k njej sv. Sebeščan.

Prav lep je tale kapelski razgled. Ko si se ga do dobra nagledal, se pa lahko odžejaš z izvrstno kiselico, ki žubori spod kapelskega podnožja, z radensko slatino, ki je neki za vse boleznih dobra.

V kapelskem naročju se sonči tudi naš Dom sv. Jožefa. Nič ni podoben drugim salezijanskim zavodom. Tiha podeželska tišina in mir sta tukaj doma, dočim drugod žvrgoli vesela in razposajena mladina. Neslišno je šla mimo njega prva obletnica, brez hrupa in zunanosti je obhajal na Jožefovo svoje drugo godovanje. Le dobro srce je iznenadilo sv. Jožefa in obleklo njegov oltar v novo obleko in pogrnilo pred njim čisto preprogo. Sv. Jožef se za to lepo zahvaljuje in še za vse tisto, s čimer so ga dobre duše že prej razveselile in podprle. Pravi, da se bo v nebesih krepko potegnil zanje, zlasti še spričo dejstva, ker naši gospodje kar venomer silijo vanj in ga cukajo za brado. Sicer ima še kakšno željico, posebno spričo današnje krize, toda ne upa si z njo prav na dan.

Posebno živo je bilo v našem okrevališču čez počitnice, ko si je polnlo pljuča s čistim kapelskim zrakom sedem ali osem sobratov in si nabiralo moči za novo šolsko leto. Pozneje se je ta naval seveda

nekoliko uletel. Bolni gostje so tako trije ali štirje.

Le-tam jeseni, ko je grozdje zrelo, pa je vedril pri nas prav imeniten gost, sam g. inspektor. Tako so mu bili tile hribci in tele grabe všeč, da je vse obletel in preteknil, ko si je hladil od skrbi natrpano glavo. Še celo Atilov grad — vi še ne veste, da imamo pri nas Atilov grad ali rajši njegove razvaline — je bil deležen njegovega brskanja. Pol fare ga je spoznalo. Še zadnjič me je nekdo pobaral „Kaj pa tistega gospoda, kaj vem, kako jim je ime, ne bo več sem? Veste, so od sile prijazni. Ko sem pred zimo tamle v Kapelski grabi štore kalal, so mi sekiro podržali, da sem jaz z molcjem lahko tolkel. Prav res!“

P. S.

Vsem dobrim sreem, ki bi se rada oddolžila in spomnila sv. Jožefa, ki točno plačuje obresti in glavnico, povemo, da je njegov naslov takle:

*Dom sv. Jožefa pri Kapeli
p. Slatina Radenci.*

NE POZABITE!

Salezijanski sodrujniki in sodrudnice zadobe popoln odpustek, ako so se spovedali in prejeli sv. obhajilo:

I. Vsak mesec:

- 1) na dan, katerega si sami izberejo;
- 2) na dan, ko opravijo vajo srečne smrti;
- 3) na dan, ko se udeležijo mesečnega shoda sodrudstva.

II. Vsak dan:

Popoln odpustek v juliju:

1. julija, Presv. Rešnja Kri.
2. julija, Obiskovanje Marijino.
16. julija, Karmelska Mati božja.

Popoln odpustek v avgustu:

15. avgusta, Vnebovzetje Marije Device.

O p o m b a ! Salezijanski sodrudniki in sodrudnice dobijo te popolne odpustke, ako se spovedo, obhajajo, obiščejo kako cerkev ali javno kapelo ter molijo po namenu sv. Očeta. — Bolniki pa, ki radi boleznih ne morejo v cerkev, dobe gornje odpustke, da le molijo 5 očenašev in 5 zdravamarij in 5 čast bodi.

Še posebej pa pomni, da se za odpustek dela, to je popolni odpustek, ki ga dobimo vsak dan enkrat za en vzdihljaj med delom ter 400 dni za vsak drug vzdihljaj, ne zahteva sv. spoved, sv. obhajilo ali obisk cerkve. Zahtevajo se edinole vzdihljaji.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

„Trkajte in se Vam bo odprlo.“ To velja tudi pri Mariji. Koliko žalostnih in trpečih potrka na Marijino srce z velikim zaupanjem, da bodo uslišani. Zahvale, ki skoro dan za dnem prihajajo, so dokaz, da Marija zaupne prošnje nikdar ne zavrže, ampak jo vselej milostno usliši. Berite, zaupajte in prosite, Marija vas bo uslišala!

Tisočera zahvala Mariji Pomočnici za milostno pomoč v bolezni! Meseca februarja sem zbolela. Vsak dan sem bila slabša; zdravnik je rekel, da so vneta pljuča in poleg tega še, da imam vnetje prsne mreže. Ni bilo več mnogo upanja (na ozdravljenje); prejela sem sv. zakramente za umirajoče. Deset dni pozneje mi zbolil še petnajstletna hčerka za pljučnico in gripo. Zdravnik je izjavil, da je tudi njeno stanje nevarno. Prejela je še ona sveto popotnico. — V tem obupnem stanju se z vsem zaupanjem zatečem k Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in Mali sv. Tereziki; obljubim javno zahvalo v Vestniku in da se ji pridem osebno zahvalit na Rakovnik, ako me usliši in nama povrne zdravje. In res, Marija me je uslišala: obe sva ozdraveli. Vsa vesela izpolnjujem obljubo, — na praznik Marije Pomočnice pa se ji pridem s hčerko osebno zahvalit. Hvala ti, Marija, prosim te, varuj me še nadalje, usliši me še v neki drugi važni zadevi! Marija, vate zaupam, ne zapusti me! *Žebovec Marija, Šmarca pri Kamniku.*

Marijino dobroto in pomoč bom hvalila na veke! Tebi, o Marija, se moram zahvaliti, da sem še pri življenju; ti si me rešila gotove smrti! Imela sem večkrat močne živčne napade, glava me je silno bolela in kri mi je pritiskala na srce... Bala sem se mrtvouda. Prejela sem sv. zakramente za umirajoče, izgubila sem glas in moči, le s težavo sem tiho govorila. Zdravili so me trije zdravniki, vendar mi je mogla pomagati samo Marija Pomočnica, zdravje bolnikov, h kateri sem se z vsem zaupanjem zatekla, in ji obljubila javno zahvalo v Vestniku, ako me usliši. Od tedaj sem vsak dan boljša. V zahvalo, Marija, ti darujem zlato srce za tvoje svetišče, bodi mi še vnaprej milostna mati in pomočnica. *Zupančič Francka, Dol. Logatec.*

Hvala Mariji in bl. Janezu Bosku! Bila sem v hudi stiski. Nisem vedela ne kod ne kam, tako neznosno težko mi je bilo, pomoči in olajšanja pa nisem vedela kje iskati. Presunila me je zahvalna slika Pomočnice z napisom: „Zaupaj njej, ki vedno pomaga!“ Potožila sem Mariji vse svoje gorje in sem začela opravljati devetdnevno. Bila sem uslišana. O Marija, kako si dobra in mogočna! Hočem ti vedno ostati hvaležna, ne zapusti me in daj, da te tudi jaz ne zapustim: pripelji me k svojemu Jezusu v večno srečo! *N., N.*

Enajst let sem bila težko bolna. Vse sem poskusila, toda nobena človeška pomoč ni nič izdala. Na zadnje se mi je stanje tako poslabšalo, da se je bilo bati najhujšega. Tedaj sem se z vsem zaupanjem zatekla k Mariji Pomočnici na Rakovnik, kjer so opravljali devetdnevno za moje zdravje. — In v treh dneh sem ozdravela. Tisočera hvala ti Marija, ki si mi tako milostno pomagala, ko mi že nihče več ni mogel pomagati. Prosim te, usliši me še v drugi važni zadevi! *Nagode Angela, Rovte.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici za podeljeno mi zdravje. Že dalj časa sem bila bolna. V bolnici dobim v roke Sal. Vestnik in čitam zahvale, kako je Marija premnogim pomagala. Novi up je vstal v mojem srcu. Obljubila sem Mariji, da se ji tudi jaz javno zahvalim v Vestniku, ako mi izprosi zdravje. Že drugi dan mi je padla vročina in kmalu sem zdrava mogla zapustiti bolnico. — Tisočera hvala Mariji za zdravje in za mnoge druge dobrote, ki mi jih je podelila. *Kuštrin Pavla, Celje.*

Sestra mi je bila težko bolna več kot eno leto. V drugi polovici meseca maja t.l. je padla v nezavest in se je borila s smrtjo. Bala sem se, da mi draga sestra ne umrje brez svetih zakramentov. Zatekla sem se k Mariji Pom. in jo milo prosila,

naj dá sestri vsaj toliko zavesti, da lahko prejme sv. popotnico in se z Jezusom preseli iz tega življenja. Marija me je uslišala, moja sestra je prišla k popolni zavesti in je lepo prejela sv. zakramente. Marija, tisočera ti hvala za milost srečne smrti! T. F., Čabar.

Zahvaljujem se Mar. Pom. in bl. Janezu Bosku za milost ozdravljenja. Zdravniki so že obupali nad mojim zdravjem. Začeli smo opravljati devetdnevnicu pa se mi je tako obrnilo na bolje. Sedaj sem že popolnoma zdrava. Hvala ti, Marija! *Smerke Ana*, Gor. Globodol (Mirnapeč). — Prav tako se zahvaljuje Mar. Pom. in bl. Janezu Bosku za popolno ozdravljenje *Smerke Marija*, istotam.

Meseca februarja me je začela boleti noga. Mučil me je tako hud revmatizem, da nisem mogla spati cele noči. Začela sem opravljati devetdnevnicu. Nisem bila uslišana, vendar nisem odnehala. Ponovno sem se priporočila M. Pom. in Mali Cvetki, pa sem dosegla uslišanje — ozdravela sem. Tisočera ti hvala, Marija! *Gašperlin Marija*, Komenda.

Mnogokrat sem bila v hudih stiskah. Zdelo se je, da ni več rešitve zame. Tedaj sem se z velikim zaupanjem obrnila k Mar. Pom., k sv. Jožefu in Mali Cvetki, pa sem dosegla na izreden način pomoč. S hvaležnim srcem izpolnjujem obljubo, ki sem jo storila, da se javno zahvalim v Sal. Vestniku. *Zebec Marija*, Sveta Barbara v Halozah.

Najiskrenejša zahvala Mar. Pom., da mi je pomagala v boleznih. Začele so me noge boleti tako močno, da se še premikati nisem mogla. V velikih skrbih sem bila, da ne bom mogla izvrševati svojih vsakdanjih opravil pri hiši. V tej stiski sem se zaupno obrnila k Mar. Pom. in že čez noč so prenehale bolečine. Iz hvaležnosti se vpišem med salezijanske sotrudnice. *Jamnik Helena*, Nova vas (Višnjagora).

Iskreno se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu, Mar. Pom., bl. Janezu Bosku in Mali Cvetki za uslišano prošnjo. Veliko sem trpela duševno, — po opravljeni devetdnevnicu na Rakovniku pa se je vse lepo uredilo. Marija, bodi mi vedno varuhinja in pomočnica! R. S. P., Šmarje.

V neki težki zadevi sem se obrnila k Mar. Pom. na Rakovniku, bl. Jan. Bosku, Mali Tereziki in Dominiku Saviju. Izgledalo je, da se bo neka zadeva zame zelo neugodno iztekla. Vendar se je z Marijino pomočjo vse dobro obrnilo. Zlato srce v Marijinem svetišču na Rakovniku naj bo

glasna priča moje srčne zahvale. *Zelenik M.*, Hajdina pri Ptujju.

Najlepša zahvala Mariji Pom. za srečno prestano operacijo po opravljeni devetdnevnicu. *Šorli Marija*, Koritnica (Goriška).

Zahvaljujem se Mariji Pom. in bl. Jan. Bosku za uslišano prošnjo v težki zadevi. *Romolo Josipina*, Slovenjgradec.

Iskreno se zahvaljujem Mar. Pom. za dobrote, ki mi jih je izkazala! Dvakrat sem se ji priporočil v težkem položaju in obakrat me je uslišala. *Smolkovič Franc*, Gibina (Razkrižje). — Najlepša zahvala Mar. Pom., bl. J. Bosku in Mali Tereziki za večkratno uslišanje. Vsi, ki ste v stiski, obračajte se k Mariji z vsem zaupanjem, saj nas tako rada usliši! *Kreft Alojzija*, Grabonoš (Sv. Jurij ob Ščavnici). — Priserčna zahvala Mar. Pom., ker mi je pomagala v hudi srčni bolezni, da sem popolnoma ozdravela. S hvaležnim srcem izpolnjujem dano obljubo. *M. R.*, Sp. Brnik (Cerklje pri Kranju). — O Marija Pom. in bl. J. Bosku, zahvaljujem se vama za vse dobrote, ki sta mi jih izkazala! Od leta 1902, odkar sem salezijanski sotrudnik, čutim vajino posebno varstvo in pomoč. *Potočar Anton*, Mirnapeč. — Iskreno se zahvaljujem Mar. Pom. in bl. Jan. Bosku za uslišano prošnjo! Bila sem po nedolžnem obtožena, zatekla sem se k Mariji in bila sem uslišana. Zahvaljujem se Mariji in don Bosku še za neštete druge milosti, ki sem jih od njiju prejela. V zahvalo darujem srebrno srce za svetišče. *Breznik Elizabeta*, Meža. — Najiskreneje se zahvaljujem Mar. Pom., bl. J. Bosku in Mali Cvetki za uslišano prošnjo v raznih težkih zadevah. Obljubila sem javno zahvalo. Prosim te, o Marija, bodi nam še nadalje zaščitnica in pomočnica. *H. Roza*, V. —

Priserčna zahvala M. Pom. na Rakovniku za vse prejete milosti, ki nama jih je podelila. Iz hvaležnosti ji darujeva dve srebrni srca ter se priporočava še nadalje njenemu varstvu. *Neimenovana* iz Borovnice. — Zopet je pokazala Marija, kako dobra je za vsakega, ki se z zaupanjem k njej zateče in jo prosi pomoči. Marija je tudi mene uslišala v mučni zadevi, v kateri sem jo zaupno prosila rešitve in pomoči. S hvaležnim srcem izreklam zato Mariji javno zahvalo. *M. H.*, Š. — Iskreno se zahvaljujem Mar. Pom. na Rakovniku in Mali Tereziki za ozdravljenje v težki bolezni, hudih bolečin in trganja v glavi. Nikjer nisem našla pomoči kot edino le pri Mariji. Hvala ti, Marija! *N.*, Toplice.

Bila sem težko bolna; zatekla sem se zaupno k Mariji Pomočnici in ji obljubila

zahvalo, ako bom uslišana. In Marija mi je pomagala. Ozdravljenje sicer še ni popolno, pa upam in prosim, da bo vedno bolje. Marija, tisočkrat bodi zahvaljena! S. T., Tržič. — Iskrena zahvala Mar. Pom. in Mali Tereziki za očitno pomoč v smrtno nevarni bolezni. *Hirschmann Ana*, Devica Marija v Polju. — Najlepša hvala M. Pom. za večkratno uslišanje! Prosim jo še nadalje pomoči in varstva. *Gubensek Amalija*, Prevorje (Pilštanj). — Iz Prevorja se priporočajo še: N. N., M. R. in drugi Mariji Pom. in presv. Srcu Jezusovemu za srečo in božji blagoslov. Marija Pomočnica, prosi za nas, ki v tebe trdno zaupamo in se tvojim prošnjam priporočamo.

A. F. iz Borovnice se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Jan. Bosku, da je na njuno priprošnjo mogel premagati slabo navado, obenem prosi za milost vztrajnosti. — *Neimenovana* iz Sevnice se zahvaljuje Mariji Pom. in bl. Jan. Bosku za uslišano prošnjo. Zelo sem bila bolna, pa sem se zaupno zatekla k Mariji in k don Bosku in bila sem uslišana. — Š. K. iz Maribora se zahvaljuje Mar. Pom., sv. Jožefu in bl. Jan. Bosku za srečno dovršitev šole. Zahvala je bila obljubljena. — K. T. iz Dobrnj se zahvaljuje Mariji Pom., Mali Tereziki in sv. Antonu, da je našla težko pogrešani predmet. — Pristrčna hvala Mariji Pom., sv. Tereziki, bl. Janezu Bosku in Slomšku za zadobljeno zdravje. Obljubila sem javno zahvalo. S hvaležnim srcem izpolnjevam obljubo. *Končan Ivana*, Šoštanj.

Redensek Terezija, Krško, se zahvaljuje Mariji Pom., Mali Cvetki in M. Slomšku za srečen izid operacije svoje sestre. — M. P., Štore, se zahvaljuje za ozdravljenje bolne živine. — *Žerjav Marjeta*, Zlebič, se zahvaljuje Mariji Pom., da ji je obvarovala otroka v težki in nevarni bolezni. — *Fajfar Frančiška*, Ljubno (Podnart), se zahvaljuje Mariji za milostno pomoč v bolezni. — *Zaviršek M.*, Kopanj (Grosuplje), se najiskrenejše zahvaljuje Mariji, bl. Jan. Bosku in Mali Tereziki za trikratno usli-

šanje v bolezni. — Zahvalim se ti, o Marija Pomočnica, ker si me uslišala, ko sem se k tebi zatekla z devetdnevnicco in si mi podelila ljubo zdravje! A. J., Krasinc. — Nadalje se še zahvaljujejo Mariji Pom. za prejeto zdravje in se priporočajo še za naprej: *Balažič Anika*, Beltinci, — F. Š., D., — F. S., — *Neimenovana*, Višnjagora, — N. N., Sevnica. — *Žerjav Amalija*, — *Intihar Marija*, Štanga, — *Neimenovana* iz Prevorja (Pilštanj). —

Za razne uslišane prošnje se zahvaljujejo Mariji Pom. sledeči: *L. A.*, — *Roblek Julijana*, Kamnagorica, — *Mir Antonija* in *Košir Ivana* iz Sv. Jurija ob Ščavnici, — *Jelen Marija*, Polzela, — *Neimenovana* iz *Iškevasi*, — N. N. iz Št. Vida, — N. K., Rateče. —

—
Uslišanje na priprošnjo Dominika Savia.

Pristrčna zahvala božjemu služabniku Dominiku Saviju, da mi je izprosil milost ozdravljenja v hudi srčni bolezni brez vsake zdravniške pomoči. Vsi, ki ste v stiski in potrebi, obrnite se z zaupanjem k temu angelskemu mladeniču, pa boste uslišani. *Lah Terezija*, Prevorje (Pilštanj).

Iskrena zahvala Dominiku Saviju za milostno pomoč v bolezni, *Verbušek Julka*, Ljubljana.

Uslišanje na priprošnjo kneza Avgusta Czartoryskega.

Bila sem težko bolna. Vzela sem v roke Vestnik, pa sem v njem brala o knezu Avgustu Czartoryskem. Milo sem ga prosila, naj mi pomaga v moji stiski. Iz Vestnika sem vzela njegovo sliko in jo dela na viden kraj. V mojem srcu je raslo zaupanje, ko sem se ozrla na podobo, kako ta knez sklepa svoji nedolžni roki — mislila sem si, da prosi in moli za me pri Jezusu in Mariji. In bila sem milostno uslišana. — Dragi sotrudniki in sotrudnice ter ubogi bolniki, zatecite se k temu angelskemu mladeniču, pa boste uslišani. *Prosenik Helena*, Poklek (Blanca).

Praznik Marije Pomočnice na Rakovniku je krasno uspel. Zlasti procesija je bila tako lepa, ko so se Marijinega pohoda udeležile Marijine družbe z zastavami, klarice, križarji in belooblečeni otroci.

Izrekamo na tem mestu iskreno zahvalo ljubljanskim Marijinim družbam, kakor križanski, frančiškanski, uršulinski in od sv. Jakoba, ter tudi okoliškim: rudniški, iz Dola pri Ljubljani, Ježice, Šmarja, Sostrega, Sv. Jakoba ob Savi, Brezoviški, iz Št. Vida nad Lj. — Istotako tudi narodnim nošam, gospem od Sv. Jožefa in pridnemu občinstvu. — Dež, ki je prašil, jih ni mogel ločiti od Marije. Marija je ob sončnih in hladnih dneh z nami!

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.

Uredil dr. FRANJO KNIFIC. — Odgovoren za salezijansko tiskarno PAVEL ALFONZ.

K O T I Č E K B I V Š I H G O J E N C E V

Od zadnjega poročila v Vestniku se je med drugim vršil dne 14. 5. izlet bivših gojencev in oratorijancev pod vodstvom preč. g. ravnatelja Zajca v Zadobravo. Izpadel je jako povoljno. Udeleženci so bili zelo navdušeni ter se je splošno izražala želja, da bi se na jesen vršil še kak tak izlet. Po možnosti se bo želji tovarišev ugodilo ter se bo drugi izlet vršil predvidoma avgusta ali septembra t. l.

Na zadnji odborovi seji je bila definitivno sklenjena nabava krogel za balinanje, ki so se med tem že kupile. G. ravnatelj je obljubil, da bo dal prostor na spodnjem dvorišču za balinanje adaptirati ter bodo krogle na razpolago vsem bivšim gojencem in oratorijancem, ki se bodo lahko izkazali z veljavno člansko izkaznico zveze pri vratarju na Rakovniku. Vsak igralec, ki izgubi partijo, plača po 1 Din. od partije v blagajno za kritje stroškov za nabavo krogel.

Določeno je bilo na seji tudi, da se vrši

redni letni občni zbor dne 10. 9. t. l. ob 9. uri dop. na Rakovniku. Program: ob 9. uri sveta maša, ob 10. uri otvoritev občnega zbora, a) pozdrav preč. g. ravnatelja, b) pozdrav in poročilo predsednika, tajnika, blagajnika, referat tovariša Bajca, debata o referatu in slučajnosti. Prisijo se vsi bivši gojenci in oratorijanci, da si pravočasno preskrbe prosto nedeljo, da bodo v čim večjem številu lahko prisostvovali občnemu zboru.

V četrtek dne 15. 6. je bilo sprejetih 11 iz zavoda odhajajočih novih članov v Zvezo.

Ob tej priliki si dovoljujem tudi vse člane opozoriti, da nekateri svoji dolžnosti kot člani glede plačila članarine še niso zadostili ter se naprošajo, da po možnosti to obveznost izpolnijo. Izvzeti so seveda brezposelni.

Prihodnja seja odbora je prvi torek v mesecu juliju ter se vsi člani vabijo k obilni udeležbi.

Predsednik.

Milosti Marije Pomočnice.

Naš otrok je imel zelo hudo bolezen — vnetje mozga. Zdravnik je rekel, da ne bo mogel ozdraveti. Jaz, njegova teta, sem tedaj z vsem srcem prosila Marijo, naj izprosi otroku ljubo zdravje, ako to ne bo nasprotovalo njegovemu večnemu zveličanju. Milo sem zrla na fantka: bil je popolnoma brez zavesti, kot da je v zadnjih zdihih. V trenutku pa, ko sem ga priporočila Mariji in ji obljubila zahvalo v Vestniku, se je zdelo, kakor da se zbuja iz spanja; od tega dne je vsak dan boljši. Polna hvaležnosti izpolnujem obljubo. Tisočera hvala ti, Pomočnica! *Pezdirc Marija.*

F. K., Planina, se zahvaljuje Mariji Pomočnici za prejeto zdravje. — R. F. in C. K. iz Ljubljane se zahvaljujeta Mariji Pom. in bl. Janezu Bosku za srečen izid pri izpitu.

Milost bl. J. Boska.

Ze leto sem me je mučila neznosna bol na debelem črevesu, kar mi je povzročalo neprestano vročino, da nisem mogla izvrševati svojih dolžnosti. Domači zdravnik se je na vso moč prizadeval, da bi me ozdravil, toda vse njegove skrbne nege so bile zastoj. Poslali so me v Katanijo, da me izvedenci pregledajo. Po skrbnem preiskovanju so ugotovili, da se je napravil tvor na debelem črevesu in da imam močno vnetje trebušne mre. Operacija je bila tako nevarna, da so se je zdravniki bali lotiti in v strahu so bile tudi

moje predstojnice. Jaz sem se pa že dalj časa priporočala blaženemu don Bosku in sem ga prosila, naj vsaj toliko stori, da se bo operacija posrečila. Na začudenje samih zdravnikov izvedencev, je operacija uspela in sem hitro okrevala, da sem v kratkem mogla pohiteti k svoji materi, ki je nevarno obolela. Toda prav to mi je zdravje tako zrahljalo, da sem bila v nevarnosti za življenje.

Tedaj sem podvojila svoje zaupanje do bl. don Boska. Ko sem 28. oktobra silno trpela, sem 20 minut čez poldne začudena vzkliknila! „Don Bosko, ali ste res Vi?“ — Zdelo se mi je tedaj, da vidim don Boska vsega v bleščeči luči ob moji postelji. Po kratkem razgovoru z njim, me pogladi nalahko s svojo roko po mestu bolečin. Občutila sem nenadno olajšavo. Zdelo se mi je, da sanjam, pa vendar sem se občutila okrepljeno, da, popolnoma zdravo.

Vsa zmedena in ganjena sem prosila, naj mi dajo obleko, da vstanem. Vstala sem, odšla z drugimi v cerkev, kjer smo zapele hvalnico Bogu, molila sem kleče še druge molitve, a nisem občutila najmanjše bolečine. Dvajset dni že nisem mogla uživati prave hrane, zdaj pa sem sedla k mizi skupno z drugimi. — Šla sem na svoje delo s polno močjo, kakor da nisem bila nikdar bolna. 40 dni je odslej že minulo, pa nisem občutila najmanjše bolečine.

Sestra M. Antonija.
hčerka Marije Pomočnice.

VODSTVO SOTRUDSTVA SPOROČA

Kdor spremeni naslov, naj nam to takoj javi, da popravimo. Navesti je treba prejšnji naslov, ki ga naj črtamo, in novi, na katerega naj odslej pošiljamo Vestnik. Vse naročnike prosimo, naj to upoštevajo, da ne bo toliko iskanja naslovov in pomot. Ako kdo pomotoma ni prejel Vestnika, naj ga zahteva. (V pismu zapiše: „Reklamiram 7-8. številko Vestnika, katere nisem prejel.“ Točen naslov. V pismu ne sme biti nič drugega zapisano. Na kuverti zapišete: „Uprava Salez. Vestnika, Rakovnik, Ljubljana“. Na take reklamacije ni treba znamke prilepiti!)

Ako kdo od naših dragih sotrudnikov in sotrudnic zboli in pride v bolnico v Ljubljano, lahko to sporoči vodstvu sotrudstva. Na željo bo voditelj prav rad prišel obiskat in potolažiti. Priporočil bo tudi bolnike Mariji Pomočnici in bl. J. B.

Če kak sotrudnik ali sotrudnica umrje, prosimo čimprejšnjega sporočila, da se ga spominjamo v molitvi in ga priporočimo v prih. številki Vestnika. Vselej je tudi dostaviti, če naj Vestnik še naprej pošiljamo (s spremenjenim naslovom, na ostale člane družine...), ali ga pa naj

ustavimo.

Kadar želite kaj poslati, se poslužite položnice šte. 12, 945. Ako nimate položnice, jo na željo lahko dobite, če pa pošljete po navadni nakaznici, zapišite naslov: „Vodstvo salez. sotrudstva, Rakovnik, Ljubljana“, sicer nastanejo pomote.

Vsaki številki Vestnika se redno dodajajo priloge. Vestnik izhaja vsak drugi mesec. Nameravamo pa tiste mesece, ko Vestnik ne izide, izdati podobne knjižice kakor so priloge. Kdaj bomo pričeli, še sporočimo.

Vsak, kdor dobiva Vestnik, prejme tudi redno prilogo, vmesne knjižice pa prejme po naročilu. Toplo priporočamo, da naše knjižice čimbolj širite; s tem boste storili mnogo dobrega.

Ponovno opozarjamo in prosimo, da za beležite vsaki krat na položnici, v kak nam en pošiljate vsoto, da takoj pravilno vknjižimo. - Istočasno ne pošiljajte po več položnicah; četudi je denar za več raznih namenov, lahko vse po eni položnici pošljete - tako plačate manj takse za pošiljke.

NOVO!

MESEC PRESV. SRCA JEZUSOVEGA. — Izšla je knjiga, katere pomanjkanje se je že dolgo čutilo v našem nabožnem slovtvu. Drugi narodi imajo obilno knjig, podobnih našim šmarnicam, za gojitev pobožnosti Srca Jezusovega v mesecu juniju. Pri nas je to prvi poskus, in lahko rečemo, zelo posrečen. Knjiga bo zelo dobrodošla zasebnikom, družinam, zavodom, župnijam, cerkvenim organizacijam itd., ker se bo z njeno pomočjo lahko povsod vpeljala in razširila junijska pobožnost. Razdeljena je knjiga na 30 dni. Za vsak dan ima berilo v 2 ali 3 točkah, na koncu pa vsak dan zgled. Berila so vzeta o češčenju presv. Srca, o Jezusu v Evharistiji (zlasti primerena za praznik presv. Rešnjega Telesa in njegovo osmino) ter o ljubezni in njenih zahtevah. Za praznik presv. Srca Jezusovega je posebno premišljevanje. Posebno pretresljivi so zgledi, ki so večinoma vsi

NOVO!

iz najnovejšega časa, iz preganjanja katoličanov v Mehiki, pa tudi iz naših krajev. Za praktično porabo je na koncu še dodana sv. maša, litanije in kratke molitve k presv. Srcu Jezusovemu. Knjiga obsega 176 strani in je tudi na zunaj okusno in lično opremljena, ima dvobarven naslov in jo krasi slika presv. Srca Jezusovega. Stane broširana 15 Din, vezana v celo platno z zlatim napisom 20 Din; po pošti 3 Din več. Naroča se pri: Upravi Glasnika Srca Jezusovega, Ljubljana, Zrinskiškega c. 9.

Naročite ljubko knjižico „MARIJINE PESMI“. Spesnil *Silvin Sardenko*. - Stane 7 Din (za sotrudstvo 6 Din).

„ZVEZA LJUBEZNI“, - (molitvenik s premišljevanji o Srcu Jezusovem in 9. službami) je v tisku in kmalu izide. Knjigo pošljemo vsem, ki so jo že naročili, ter jo še drugim toplo priporočamo.

Odgovoren za sal. inspektorat in sal. tiskarno PAVEL ALFONZ.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
Vodstvo salez. sotrudstva - Rakovnik, Ljubljana.